

ΕΤΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ.

(1866—1867)

ΕΘΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον τὴν πρώτην καὶ δεκάτην πέμπτην ἑκάστου μηνός,

ὑπὸ

Ἀριστείδου Βαμπᾶ.

1^η Ἰανουαρίου 1867. || Φυλλάδιον 55.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ.

Ὁ Σοφὸς καὶ ὁ Κροκόδειλος, ὑπὸ Méry.—ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ—
Μαργαρίτα Φάβερ.—ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.—ΠΟΙΗΣΕΙΣ. Τὸ Ἄρ-
κάδι.—ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΗΜΑΤΑ.—Τὸ Φρούριον τοῦ Καρφόου.—
Ἀνέκδοτα.—Προβλήματα, Διήγηματα, Γρίφοι.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ,

Ο ΚΟΜΗΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΥ.

ΤΙΜΗ ΕΤΗΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ.

Ἐν Ἑλλάδι	δραχ. 6.	Μετὰ παρρητήματος . . .	δραχ. 12.
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ . .	φράγ. 8.	” ” . . .	φράγ. 16.

ΔΟΗΤΗΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ
ΔΙΓ. ΚΑΝΔΑΡΙΩΤΟΥ.

ΟΔΟΣ ΧΡΥΣΟΣΗΜΑ ΜΩΤΙΣΣΗΣ,
ΔΡΙΘ. 11.

1867.

ΕΤΟΣ Β'. ΦΥΛΛ. Δ. 56. ❀ 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1867.

Ο ΣΟΦΟΣ
 ΚΑΙ
Ο ΚΡΟΚΟΔΕΙΛΟΣ.
 Υπό ΜΕΡΥ.

(Συνέχεια· ἴδε φυλλάδιον 53.)

Ὁ κροκόδειλος εἰργάσθη οὕτω ἐπὶ πολλὰς ὥρας ὑποσκάπτων, ἀλλὰ κόπωσις τις καὶ κάματος ἤρχισε καταλαμβάνων τὴν σιαγόνα του. Κατέφυγε τότε εἰς ἄλλο τι μηχανήμα· ἤρχισε κτυπῶν ὡς διὰ πελέκως τὴν φοίνικα διὰ τῆς ἐξ ὀρειχάλκου οὐράς του.

Τὸ δένδρον ἀντεῖχε καλῶς, ἀλλ'οἱ κλονισμοὶ του δὲν ἦσαν πολὺ ἐνθαρρυντικοὶ διὰ τὸν σοφόν· ἐπασχεν ὡς μακρὸν σεισμὸν γήϊνον, καὶ οἱ κλάδοι του ἐκινουῦντο σπασμωδικῶς πως.

Ἐκ διαλειμμάτων, σταφυλὴ φοινίκων ἀπεσπάτο καὶ ἐπιπτεν ἐπὶ τῶν φολίδων τοῦ κροκοδείλου, καὶ τὸ τέρας ἐγένετο μανιωδέστερον, ὡς πολιορκητὴς δεχόμενος βλήμα ριπτόμενον ἐκ τῶν ἐπάλλξεων.

Ἡ κατὰπτωσις αὕτη τῶν φοινίκων ἦτο

ἄλλη αἰτία φόβων εἰς τὸν δυστυχῆ Ἄδαμσων· τί ἤθελεν ἀπογίνειν ἂν πάντα τὰ τρόφιμα αὐτοῦ κχτέρρζον οὕτω;

Οὐδέποτε ἄνθρωπος ἠεθάνθη ὁμοίως ἀγωνίας· οὕτω ὁ σοφὸς μας, ἀφοῦ ἐπέισθη ὅτι ἡ ζωὴ δὲν ἀξίζει τὸν κόπον νὰ τὴν ὑπερασπίζηται τις εἰς τοιαύτην τιμὴν, ἀπεφάσισε νὰ πέσῃ ἐκ τοῦ ὕψους τοῦ καταφυγίου του ἵνα εὕρῃ τὴν ἡσυχίαν εἰς τὸν θάνατον.

Πλήρης ἐκ τῆς ἀπελπιστικῆς ταύτης ιδέας, ἠγέρθη ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ δένδρου, παρεμέρισε τοὺς κλάδους οἵτινες ἠδύναντο νὰ τὸν ἐμποδίσωσιν ἐπὶ τοῦ χείλους τοῦ βεράθρου, καὶ, προβάς τὸν ἐνα πόδα, ἐκράτησε τὸν δεύτερον ἀκίνητον καὶ δὲν ἐρρίφθη κάτω.

Σκέψις ἐντιμος ἐκράτησεν αὐτὸν ἐπὶ τῆς ἀβύσσου. Ὁ Ἄδαμσων δὲν εἶχεν οἰκογένειαν, δὲν εἶχε γυναῖκα, δὲν εἶχε τέκνα, δὲν εἶχεν ἀνεψιούς· ὤφειλε λοιπὸν νὰ διατηρηθῇ διὰ πάσης θυσίας ἐπὶ τῆς γῆς, ὡς ὁ μόνος ἀντιπρόσωπος τῶν Ἄδαμσων.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι πάντοτε ἐφευρετικὸς, ὅταν πρόκηται νὰ διαλλαχθῇ μετὰ τὴν ἀπελπισίαν.

Ἐὰν ἔχῃ οἰκογένειαν καὶ τέκνα, θέλει

νά ζήση δι' αὐτά· ἐὰν ἦναι ἔρημος ἐπὶ τῆς γῆς, θέλει νὰ ζήση ἵνα ὑπηρετήσῃ ἑαυτὸν καὶ νὰ μὴ ἀποθάνῃ ἐντελῶς. Non omnis moriar, λέγει ὁ λατῖνος ποιητής.

Ὁ Ἄδαμσων ὠμολόγησεν ἑαυτῷ εὐγνωμοσύνην ἀφοῦ ἔλαβε τὴν γενναίαν ταύτην ἀπόφασιν· μάλιστα κατηγόρησεν ἑαυτὸν καὶ ὡς δειλὸν διότι ἐσκέφθη ἔστω καὶ πρὸς στιγμὴν νὰ χρησιμεύσῃ ἔκουσίως ὡς βορὰ εἰς τὴν ἀδηφαγίαν τοῦ ἀμφιβίου τέρατος· ἀφοῦ ἐξετέλεσε τὸ καθήκον τοῦτο, ἐκάθησε καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ φυτικού θρόνου του, καὶ ἔλαβε μεγίστην φροντίδα ἵνα προφυλαχθῇ τῆς πτώσεως.

Ω! τίς θέλει ἐξιχνιάσει ποτὲ τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν, καὶ πρὸ πάντων τὴν καρδίαν τῶν σοφῶν!

Θέλουσι τὸ πιστεύσει; ὁ ἐρημίτης μας τοῦ φοίνικος, συνελθὼν ἐκ τοῦ πρώτου τρόμου του, εὔρε διασκεδαστικώτατον τὸ θέαμα τοῦ κροκοδείλου μανιωδῶς παλαίοντος κατὰ τοῦ κορμοῦ δένδρου λίαν ἰσχυρῶς ἐρρίζωμένου ἐπὶ τοῦ βράχου τοῦ νησιδρίου.

Οἱ σεισμοί, οἱ τόσον ὀχληροὶ κατ' ἀρχάς, τῷ ἐδίδον ἤδη τὴν ἡδονὴν αἰώρας· ἐμειδία περιφρονητικῶς διὰ τὰς προσπαθείας τοῦ τέρατος, τῷ ἔκαμνεν ἐπιγράμματα ἀγγλικὰ, τὸν ὠνόμαζε μάλιστα βλάκα, ἀθλιὸν καὶ μηδαμινόν.

Ὁ σαρκαστικὸς τόνος δι' οὗ αἱ ὕβρεις αὐταὶ ἐπροφέροντο ἐξηγρίωνε τὸ τέρας, ὅπερ ἀπεκρίνετο διὰ τριγμοῦ τῶν φοιτῶν ἀρκετὰ ἀρμονικοῦ εἰς τὸ οὖς τοῦ σοφοῦ τῆς Βελφάστ.

Ἀναμφιβόλως, ὁ φοίνιξ ἦτο ἀκλόνητος. Ὁ Ἄδαμσων ἐθριάμβευεν.

Ἀνεμνήσθη τὸ κεφάλαιον ἐν ᾧ ὁ Σενέκας ἔγραψεν ἐπὶ τοῦ εἶδους τῆς θεμελιώσεως τῆς εὐδαιμονίας του εἰς ὅλας τὰς καταστάσεις τοῦ βίου, καὶ ἀπεφάσισε νὰ θεμελιώσῃ καὶ οὗτος τὸ οἰκοδόμημα τῆς εὐτυχίας αὐτοῦ.

Διεῖθε μέλλον εὐδαιμον.

Τί τῷ ἔλλειπεν; εὐρίσκετο ὑπὸ ὠραῖον κλίμα, εἶχε τροφὴν ἐλαφρὰν, ἀλλ' ὑγιεινὴν, μοναξίαν εὐάρεστον, ὕδωρ γλυκὺ καὶ ἀφθονόν· ἤλπιζε μάλιστα νὰ συλλάβῃ ἡμέραν τινὰ καὶ χελιδόνας μεταβαινούσας ἐκ τῆς Αἰθιοπίας καὶ νὰ τὰς ἐψήσῃ εἰς τὸν ἥλιον.

Ἐπαύξησις τῶν τροφίμων.

Ὡς πρὸς τὰς ἡδονάς του, εἶχε πρὸ ποδῶν ποταμὸν μεγαλοπρεπῆ, ἐρείπια μυστηριώδη, κροκοδείλον διασκεδαστικόν, ὅ,τι τέλος πάντων ἀπαιτεῖται ἵνα διέρχεται τις εὐαρέστους ὥρας.

Ἐπὶ πλέον, ἡδύνατο, κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀνέσεώς του, νὰ προετοιμάσῃ σπουδαίως χειρόγραφα ἐπὶ τῆς ἀρχαίας μελέτης τῶν χωρῶν αἰτινες ἐκτείνοντο μέχρι τῶν Σμαραγδίνων ὀρέων καὶ τῶν ὀρέων τοῦ Ἀζά, μοναξίαι ἐκτεταμέναι ἐν αἷς ὑψοῦντο τὰ ἐρείπια τοῦ ναοῦ τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, μεταξὺ Βερνίκης καὶ Νηκασίας.

Εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῶν νέων τούτων ἰδεῶν, ἐσκέφθη σπουδαίως νὰ καταστήσῃ τὸ οἰκημῆμα του καταλληλότερον.

Διήρσεσεν αὐτὸ εἰς τρία δωμάτια χωριζόμενα ὑπὸ τῶν φύλλων· μετέβαινε δὲ ἐκ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ ἄλλο δωμάτιον ἵνα κάμῃ ὑγιεινὴν τινα γύμνασιν καὶ νὰ ἀπολαύῃ τὰς ἡδονάς ἰδιοκτητοῦ. Τὸ γραφεῖόν του περιεῖχε πολλὰ φύλλα ἐφ' ὧν ἡδύνατο νὰ γράφῃ, ὡς ἐπὶ λειοτάτου χάρτου, βοηθία αἰχμῆς τινος τῶν ἀκρων τῶν φύλλων.

Τὸ ἐστιατόριόν του ἔβρυθεν ἐκ νωπῶν καὶ ξηρῶν φοινίκων, οἷτινες ἐπιπτον εἰς τὸ στόμα του.

Ἡ ὑδραυλικὴ ἀντλία του, τελειοποιηθεῖσα ἔτι, κατεῖχεν ἰδιαιτέραν θέσιν. Ἐνὸς μόνον ἐστερεῖτο: δὲν εἶχεν ἐν ζεῦγος χειροκτιῶν.

Ἡ εὐτυχία οὐδέποτε εἶναι τελεία.

Καθ' ἐκάστην ἡγείρετο καθαρὸς καὶ γαλήνιος· ἐκάστην αὐγὴν ὁ Ἄδαμσων ἔτεινε τὸ εὖς πρὸς τὴν ἐρημον, καὶ ἠκροῦτο τὴν καθατίνα τοῦ κολοσσοῦ τοῦ Μένωνος· εἶχε λοιπὸν καθ' ἐκάστην πρωΐαν τὴν ἐσπερινὴν ὄπεράν του.

Ἐπειτα δὲ, διεσκέδαζε βλέπων τὸν κροκοδείλον, καὶ, ὅτε ἦτο εὐχαριστημένος παρ' αὐτοῦ, τῷ ἔρριπτε φοινίκας τινὰς σαπρούς, τοὺς ὁποίους τὸ τέρας κατεβρόχιζεν, ὅπερ ἔκαμνε νὰ γελά ἀπλέτως τὸν σοβαρὸν Ἄδαμσων.

Εἰς τὸ μεταξὺ τῶν δύο γευμάτων διάστημα παρεδίδοτο εἰς τὴν σπουδὴν καὶ μελέτην· ἤνοιγε τὴν βιβλιοθήκην τῆς μνήμης του, καὶ ἀναγινώσκων τὸν Ἡρόδοτον, ἐπεσκέπτετο μετ' αὐτοῦ τὸν λαβύρινθον ἢ τὰς ὄχθας τῆς λίμνης Μερόης ἢ τῆς Ἀρσινόης, τῆς χώρας τῶν ῥόδων.

Ἄλλοτε ἠκολούθει τὸν αὐτοκράτορα Ἀδριανὸν ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Νείλου μέχρι τῆς πόλεως τοῦ Ἀντινόου.

Ὅτε βαθύς τις διαλογισμὸς ἐφώτιζε τὴν κεφαλὴν του, τὸν ἐχάρασσε ἐπὶ τοῦ παπείρου καὶ ἐλάμβανε μεγίστην εὐχαρίστησιν νὰ ἐπαναγινώσκῃ αὐτὸν εἰκοσάκις.

Εἰς τοὺς μικροὺς αὐτοῦ περιπάτους ἐπὶ τινος ὀριζοντίου κλάδου, ἠγάπα νὰ θεωρῇ τὴν ἐν ἀπόπτῳ κοιλάδα τοῦ Καμῦσου, καὶ ἔχυνεν ἐν δάκρυ διὰ τοὺς δυστυχεῖς καὶ σοφοὺς ἐκείνους Αἰγυπτίους τοὺς τότε σκληρῶς καταστραφέντας ὑπὸ τῶν σκληρῶν καὶ ἀγροίκων Περσῶν.

Πρὸ τοῦ ὕπνου, ἐμελέτα ἐν μάθημα ἀστρονομικόν, ὑπὸ τοὺς λαμπροὺς ἀστερισμοὺς, τοὺς ἀγαπητοὺς τῶν Χαλδαίων καὶ τῶν γλυπτῶν τοῦ ζωδιακοῦ τοῦ Τέντυρος.

Οὐδέποτε γείτων ζηλότυπος κατεσκόπευε τὴν διαγωγὴν καὶ τὰς πράξεις του· οὐδέποτε ἐφημερὶς ἐνησχολεῖτο περὶ αὐτοῦ· οὐδέποτε ἀστυνομικὸς κλητὴρ τὸν ἐμπόδιζε διὰ τοῦ βραδιδιδίου του, οὐδέποτε εἰσπράκτωρ δὲν ἀπῆτει παρ' αὐτοῦ ἀναγκαστικῶς φόρους.

Ἦτο ἐλεύθερος ὡς ὁ ἀῆρ τοῦ θαλάμου του, καὶ ἐγέλα πικρῶς ὅλων τῶν σαρκασμῶν τοὺς ὁποίους ἡ μισάνθρωπος Ἄλκεστις ῥίπτει κατὰ τῶν θνητῶν.

— Λιανὴ ἡ Ἄλκεστις, ἔλεγον ὁ σοφὸς, δὲν κατέφευγεν ἐπὶ τινος στήλης ἢ ἐπὶ φοίνικος, ὡς ὁ Συμεὼν ἢ ὡς ἐγώ; ἤθελε διαφύγει τοὺς φόβους καὶ τοὺς κινδύνους.

II

Ἄς ἀφήσωμεν πρὸς στιγμὴν τὸν εὐτυχῆ ἡμῶν ἀναχωρητὴν ἐπὶ τοῦ φοίνικος του, καὶ ἄς κατέλθωμεν ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου, ὅπου νέον συμβεβηκὸς συγγενὲς τῆς ἱστορίας ταύτης συμβαίνει διὰ τὰς δυστυχίας τοῦ Ἄδαμσων.

Ὁ Κ. Δαρλινκλ, σοφὸς ἀγγλὸς βοτανικὸς, ἀνεζήτησε κιτρίνους λωτοὺς ἐπὶ τῶν ἐρήμων ὀχθῶν τοῦ Νείλου.

Ὁ Ἡρόδοτος εἶχεν ἰδεῖ λωτοὺς κιτρίνους· ἀλλ' ὁ Ἡρόδοτος εἶχε τὸ προτέρημα νὰ βλέπῃ τὰ ἀνύπαρκα, καὶ, μεταξὺ ἄλλων, δύο πυραμίδας ἐξακοσίων ποδῶν ὕψους ἐν τῷ μέσῳ τῆς λίμνης τοῦ Μοίριδος. Ἠδύνατο λοιπὸν ἀξιόλογα νὰ εἶχεν ἰδῆ καὶ λωτὸν κίτρινον.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι, ἐκ τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ἐξηφανίσθησαν, ὅπερ ὑποχρεοῖ τοὺς εὐσυνειδήτους βοτανικοὺς νὰ τοὺς ἀνεζήτησιν πάντοτε.

Λοιπὸν, ὁ Κ. Δαρλινκλ περιεπάτει μετὰξὺ τῆς λυβικῆς ἀλύσσου, ἀνασκαλεύων εἰς ὅλας τὰς ὑπόπτους εἰς βλάστησιν τῶν λωτῶν τούτων χαράδρας.

Δύο Ἀραβες, φέροντες καρβίνας, συνώδευον τὸν σοφόν.

Ἐπάρχουσιν ἀντικείμενα παράσσοντα τὴν φαντασίαν ὅτε συναντᾷ τις αὐτὰ ἐν τῇ ἐρήμῳ.

Ὁ περιηγητὴς Κελλιὼτ διηγεῖται ὅτι κατελήφθη ὑπὸ δέους ἀνακαλύψας τὰς τεσσαράκοντα πυραμίδας τῆς χερσονήσου Μερόης. Ὁ Κελλιὼτ εἶχεν ἀδικὸν ἐκπλαγεῖς ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ.

Ἦθελέ τις καταληφθῆ ὑπὸ φρίκης, καὶ δικαίως, ἐὰν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου Σαχάρας, ἤθελεν εὔρει ὠραῖον καπηλεῖον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς: Ἀναγνωστήριον.

Λοιπὸν ὁ Δαρλινκλ εἶχε δίκαιον, ὅτε ἐξέβαλε κραυγὴν ἐκπλήξεως ἐπὶ τῆς ἀριστερᾶς ὄχθης τοῦ Νείλου.

Παρετήρησε δύο ὑποδήματα, τὸ ἐν ὄρθιον καὶ ὑπερήφανον, τὸ δὲ ἡρέμα κεκλιμένον ἐπὶ τοῦ στελέχους του ὡς ἀπηυδῆμενον ἐκ μακρᾶς ἀναπαύσεως.

Τίποτε τὸ παράδοξον νὰ ἴδῃ δύο ὑποδήματα παρὰ τὴν θύραν ξενοδοχείου περιμένοντα τὸν θυρωρὸν νὰ τὰ καθάρισῃ· ἀλλὰ τὸ αἶσθημα ὅπερ δύνανται νὰ ἐμπνεύσωσιν ἐπὶ τῆς ἐρήμου ἀκτῆς τοῦ Νείλου εἶναι ἀνεκφοραστον. Ἐκβάλλει τις κραυγὴν καὶ ὀπισθοχωρεῖ φρίσσων.

Οἱ δύο ὄφεις τῆς Ἀθηνᾶς ἐνέπνεον ὀλιγώτερον τρόμον.

Πρέπει δὲ νὰ εἴπωμεν ἐπίσης ὅτι τὰ συμπεπλεγμένως ἐρριμμένα ἐνδύματα ἐπὶ τῶν ὀχθῶν τοῦ Νείλου εἶχον γίνεαι ἄφαντα, εἴτε διότι τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ παρέσυρεν αὐτὰ, εἴτε διότι κροκοδείλός τις παμφάγος κατεβρόχισεν αὐτὰ διαβαίνων.

Τὰ ὑποδήματα μόνον ἔμενον ὄρθια καὶ ὀλίγον τι παρέκει, ἐπὶ τινος ἀναβάθρου ἐκ βράχων.

Ἐννοεῖτε ἤδη τὴν δικαίαν ἐκπλήξιν τοῦ ἀγγλοῦ βοτανικοῦ.

Ἐπίστευσε κατ' ἀρχάς ὅτι τὰ δύο ταῦτα σχήματα τῶν ὑποδημάτων ἦσαν παλινγιόν τι φυσικὸν καὶ διπλῆ τις ἐξοχὴ τοῦ

βράχου· αλλά πλησιάζοντας, ανεγνώρισε την αυθεντικότητα του δέρματος και όπισθοχώρησεν έντρομος, ως ήθελε πράξει ένωπιον φάσματος όπερ μόνον τὰ υποδήματα του ήθελεν αφήσει νά ιδωσιν.

Οί δύο πιστοί Άραβες, γέννημα του Όμπρος, ούδέποτε είχον ιδεί υποδήματα επί ζωής των· έτρόμαξαν έκ του τρόμου του βοτανικού, και έπυροδόλησαν γενναίως επί των δύο δερματινων κορυμών, οίτινες έπεσαν διατρυπηθέντες υπό τεσσάρων σφαιρών.

Η πράξις αυτή δέν ήδύνατο νά ήσυχάση τό πνεύμα του Δαρλίνκλ· έντούτοις έχάρη έκ τής άφοσιώσεως των Άράβων του, και ήχαρίστησεν αυτούς διά χειρονομίας έκφραστικής.

Ο βοτανικός ήρχισε νά θαυμάζη τὰ δύο έξηπλωμένα υποδήματα, και, έν τή νέα ταύτη θέσει, έφάνιντο έτι μάλλον παράδοξα έν τῷ μέσῳ τής έρήμου.

Επί τής κορυφής του φοινίκος του, ό Άδαμσων άκούσας τούς πυροβολισμούς των Άράβων άνεσκήρτησεν· ήχος όπλων άγγέλλει πάντοτε, παρά τοίς άγρίοις, τήν παρουσίαν άνθρώπου πολιτισμένου.

Εξήλθε του κοιτώνός του, είσήλθεν είς τόν διάδρομον, άπεμάκρυνε φύλλα τινά τὰ όποία έκάλυπτον τήν πρὸς Άνατολάς διεύθυνσιν, και είδε τρεις άνθρώπους ίσαμένους επί τής όχθης του Νείλου.

Η πρώτη αυτού σκέψις ήτο βραχεία άρά κατά των άδιακρίτων, οίτινες ήρχοντο νά τόν ταραξώσιν έν τή μοναξία και τή μελέτη του· αλλά, είτα, ή ανθρωπίνη αδυναμία κατέλαβεν αυτόν· άπεφάσισε νά κάμη σημεία άγγελτικά τής άπελπιστικής θέσεώς του πρὸς τὰ τρία ταῦτα άνθρώπινα όντα.

Εκοψε μακρόν κλάδον, τόν άπεφύλλισεν, άφείς μόνον φύλλα τινά είς τό άκρον, και ήρχισε νά τόν σείη υπεράνω του δένδρου, και έρρίπτεν επί του Νείλου σταφυλάς φοινίκων.

Ο βοτανικός, περικυκλωμένος έκ τής βαθείας εκείνης σιγής τής γνωστής είς μόνον τούς άερανούτας, έπεστράφη είς τόν έλαφρόν θόρυβον του βεύματος τόν συμβάντα έκ τινος σταφυλής φοινίκος, και ήδη, ήσθάνθη έκπληξιν ίσχυροτέραν τής πρώτης.

Η εμφάνισις των υποδημάτων έλησημονήθη· είδε φοινίκα του όποιου μέγιστος κλάδος έσειετο έν έλλείψει και τής έλα-

φροτέρας αύρας, και ή ανακάλυψις αυτή τῷ έπροξένησε χαράν άπερίγραφτον μετά τās πρώτας στιγμάς τής έκπλήξεως.

Είδεν όλους τούς κιτρίνους λωτούς διά τόν σειόμενον τουτον φοινίκα· τό νέον τουτο φυτικόν φαινόμενον.

Άνοιξας άμέσως τό όδοιπορικόν ήμερολόγιόν του, έγραψε ταῦτα.

Εύρίσκεται έν τῇ "Ανω Αιγύπτῳ είδος φοινίκος έχον τās ιδιότητας τής άλλης, με μόνην τήν διαφοράν ταύτην ότι ή άλλή, άφοῦ ύψωθῆ ό κορμός της είς είκοσι ποδῶν ύψος υπεράνω του έδάφους μένει ακίνητος, ένῶ ό φοινίξ τής "Ανω Αιγύπτου κινείται καθέτως μετά έκπληκτικῆς κανονικότητος.

Εδώσαμεν είς τό δένδρον τουτο τό όνομα Δαρλίνκλ.

Αφοῦ έγραψε ταῦτα ό βατανικός έζωγράφισε τόν φοινίκα του και τόν έδειξεν είς τούς δύο Άραβας, μη έχων άλλο κοινόν πρὸς στιγμῆν.

Τὰ τέκνα ταῦτα τής έρήμου, με τούς λυγκῶς όφθαλμούς των, άνεκάλυψαν μορφήν ανθρωπίνην διά μέσου του πυκνοῦ φυλλώματος του φοινίκος τής νήσου, και διά χειρονομίων έπεδείκνυον τουτο είς τόν βοτανικόν, όστις κατεχόμενος υπό τής χαράς τής ανακαλύψεώς του και τής ωραιότητος τής εικόνας του, δέν ένόει παντελῶς τās χειρονομίας των Άράβων και έσκέπτετο μόνον τήν έντύπωσιν ήν ήθελε προξενήσει ό Φοινίξ Δαρλίνκλ είς τόν σοφόν κόσμον.

Οί δύο Άραβες έπέμενον πάντοτε· λοιπόν, ό Δαρλίνκλ, παρά τήν έπιθυμίαν ήν είχε νά φροντίζη μόνον περι έαυτοῦ, ήναγκάσθη επί τέλους νά άκολουθήσῃ τήν διεύθυνσιν των δακτύλων εκείνων.

Αί χειρονομίαι των Άράβων ήσαν σαφείς ως ό λόγος.

— Παρατηρήσατε, έφάνιντο λέγοντες οὔτοι, παρατηρήσατε τήν μικράν ταύτην νήσον, και θέλετε ιδεί έν ανθρωπινον όν είς κίνδυνον εύρισκόμενον· μάς νεύει και πρέπει νά υπάγωμεν είς βοήθειαν αυτού.

Ο Δαρλίνκλ διεύθυνε πρὸς τό μέρος τουτο τό μικρόν τηλεσκοπίόν του, και ύψων τούς όμους μετ' ήθους ανθρώπου ποιούντος παραχώρησιν εύγενῆ, παρετήρησεν άκηδῶς πῶς τόν φοινίκα-Δαρλίνκλ. (Άκολουθεί.)

Η ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΦΑΒΕΡ.

ΔΙΗΓΗΜΑ

G. FATH.

(Συνέχεια και τέλος· ίδε φυλ. 33).

Η δυστυχής Μαργαρίτα έκαιτο έκτάδην επί τής κλίνης της, ακίνητος και τό πρόσωπον έχουσα έστραμμένον πρὸς τόν τοίχον· ό πατήρ της, ή μήτηρ της και οί δύο άδελφοί της έκλαιον γονυπητῶς πλησίον αυτής. Η λύπη άπάσης τής δυστυχούς ταύτης οικογενείας ήτο τόσον μεγάλη, ώστε οὔδεις παρετήρησεν είσελθόντα τόν Φριδερίκον, όστις έστη επί μικρόν προσηλῶν τούς όφθαλμούς του επί τής κλίνης τής Μαργαρίτας, περι του θανάτου τής όποιας οὔδεμία τῶ έμενεν άμφιβολία. Η τρομερά λύπη του, πρὸς στιγμῆν κρατηθείσα, έξερόχη αϊφνης, έκδηλωθείσα διά κραυγῶν, μεμιγμένων μετὰ δακρύων και στεναγμῶν.

Ο πατήρ Φάβερ τόν παρετήρησε πρώτος και τόν παρετήρησεν επί πολῦ ώσάν δέν τόν ανεγνώρισε παντάπασι· έπειτα άπέστρεψε τούς όφθαλμούς, ίνα παρκοδοῆ έκ νέου είς τās θλίψεις του· αλλά τήν στιγμήν ταύτην και ή προσοχή τής μητρός έστράφη πρὸς αυτόν· έγερθείσα δέ διά χειρονομίας ένεργητικῆς ήρώτησε :

— Κύριε, τί ήλθετε έδῶ νά κάμητε ;

— Ηλθον νά είπω τό τελευταίον χαίρε είς εκείνην, τήν όποιαν θρηνείτε πάντες ένταῦθα.

Ένυπῆρχε τόσω βαθεία λύπη είς τούς λόγους τούτους, ώστε ό δυστυχής Φάβερ έστη άμηχανῶν πῶς έπρεπε νά προσενεχθῆ.

— Δυστυχής Μαργαρίτα ! . . άνέκραξεν ό Φριδερίκος με σπαραξικάρδιον φωνήν· " μόλις ήκούσθη ή τελευταία αυτή κραυγή και άπασα ή οικογένεια άνταπεκρίθη διά άνεξηγήτων έπιφωνήσεων.

Η ασθενής καθήσασα επί τής κλίνης της περιέφερε περι αυτήν βλέμματα άπλανῆ και διαλάμποντα· αϊφνης τὰ βλέμματα ταῦτα έπεσαν επί του Φριδερίκου.

— Φριδερίκε ! . . έκραξε και καλύψασα τό πρόσωπον με τās χείρας της έπανέπεσεν επί του προσκεφαλαίου της.

Η σκηνή αυτή διήρκεσεν όλίγα δευτερόλεπτα· ό Φριδερίκος, όστις μόνος ένόησε τήν έννοιαν τής φωνῆς, ήν άφήκεν ή Μαργαρίτα, προέβη, ίνα ριφθῆ πλησίον αυτής, ότε ό πατήρ της, λαβών αυτόν βιαίως διά του βραχίονος και άπωθῶν αυτόν πρὸς τήν θύραν, τῷ είπε :

— Πήγαινε άπ' έδῶ, Κύριε ! . . . παρτηρείς καλῶς, ότε ή θυγάτηρ μου δέν φέρει εύρέστως νά βλέπη τόν υίόν του καταστροφῶς μας.

Ο Φριδερίκος άπωθίθη και ή θύρα έκλείσθη χωρίς νά δυνηθῆ νά κάμη τήν έλαχίστην κίνησιν, ή νά προφέρῃ λέξιν τινά.

Ο Φάβερ έθεσε τόν μοχλόν τής θύρας, και επανήρχετο, ότε παρετήρησεν έπιστολήν επί του έδάφους.

Ητο ή έπιστολή του άποχαιρετισμοῦ, τήν όποιαν ή Μαργαρίτα είχε γράψει πρὸς τόν Φριδερίκον και ήτις έπεσεν έκ του θυλακίου του καθ' ήν στιγμῆν τόσον άποτόμως προσεκαλείτο νά έξέλθῃ.

Ο Φάβερ λαβών αυτήν τήν ήνοιξε και δέν έβράδυνε ν' άνηγωνίση τόν χαρκατήρα τής θυγατρός του.

Είς τήν άνάγνωσιν ταύτης, ή όργῆ υπό τής όποιας κατείχετο, υπεχώρησεν είς τήν έκπληξιν του· έν τοιαύτη διατελῶν καταστάσει έδωσε τήν έπιστολήν είς τήν σύζυγόν του και επανήλθε νά λάβῃ τήν θέσιν του πλησίον τής κλίνης τής θυγατρός του, τούς όφθαλμούς έχων έσβεσμένους, τούς βραχίονας έξουθενημένους.

Βαθεία έκπληξις, είς τήν όποιαν ήνοῦτο ίσως κρυφία χαρά έφάνη επί του προσώπου τής δυστυχούς μητρός· διότι ή παρουσία του Φριδερίκου είς τό Άβρον τῆ έδήλου έναργῶς, ότι τόν πρὸς τήν θυγάτερα της έρωτα θά συνεμερίζετο . . . οὔτως, άπέχουσα του νά λάβῃ τήν θέσιν του συζύγου της, έλαβε τās χείρας τής Μαργαρίτας και τῆ είπε :

— Μαργαρίτα μου, φιλάτη μου Μαργαρίτα, κύτταξέ με . . . γνωρίζω τό μυστικόν σου, όμίλησόν μοι, διότι δέν δύναμαι νά συναινέσω νά σ' αφήσω ν' άποθάνης από θλίψιν.

Μολονότι ή Μαργαρίτα, επαναβλέπουσα τόν Φριδερίκον έδοκίμασε τήν μεγίστην χαράν, ή χαρά όμως αυτή εταράχθη υπό τής αναμνήσεως τής έπιστολής, τήν όποιαν τῷ είχε γράψει . . . ή σύγχυσις τις υπῆρξε

τόσον μεγάλη, ώστε εύρεθείσα απέναντί του, εκάλυψε τὸ πρόσωπον ἀπὸ αἰδημοσύνης.

Ἡ θωπευτικὴ φωνὴ τῆς μητρὸς τῆς, ἥτις μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ἐνόησε τὰ πάντα, τῇ ἔδωκε μόνη ἀρκετὸν θάρρος, ἵν' ἀπαντήσῃ διὰ βλεμμάτων μεστῶν εὐγνωμοσύνης.

— Λοιπὸν, ἀγαπητὴ μου θυγάτηρ, εἶπε τότε ὁ γέρον Ἀλσακιανός, ἀγαπᾶς τὸν υἱὸν ἐκείνου, ὅστις συνετέλεσεν εἰς τὴν δυστυχίαν μας; καὶ τὸν ἀγαπᾶς, ἐνῶ εὐρισκόμεθα εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἥτις τὸν ἀποτρέπει καὶ νὰ διανοηθῇ νὰ σὲ λάβῃ ὡς σύζυγον . . . ἐκεῖνος! ὁ βαθύπλουτος! ἄνθρωπος, ὅστις ἔχει ἀναμφιβόλως τόσον σκληρὰν τὴν καρδίαν, ὅσον καὶ ὁ πατὴρ του.

Ἡ Μαργαρίτα ἀντὶ πάσης ἀπαντήσεως ἔλαβε τὰς χεῖρας τοῦ πατρὸς τῆς καὶ τὰς ἐπλησίασεν εἰς τὰ χεῖλη τῆς.

— Θέλεις λοιπὸν νὰ παραδοθῆς εἰς τὸ αἶσχος, θέλεις νὰ βλέπῃς τοὺς γέροντας γονεῖς σου καταστρέφοντας τὰς ἡμέρας των ἐν τῷ ὄνειδῃ καὶ τῇ ἀπελπισίᾳ; ἐξηκολούθησεν ὁ Φάβερ εἰς ἄκρον συγκινημένος.

— Ὄχι, πάτερ μου! ὦ! οὐδέποτε! ἀπήντησεν ἡ Μαργαρίτα μετὰ πειθοῦς, σὰς τὸ ὑπόσχομαι· ἡ ἰδέα, ὅτι πηγαίνω νὰ ζήσω διὰ παντὸς μακρὰν αὐτοῦ μὲ εἶχε καταστήσει παράφρονα καὶ ἔγραψα τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, ὅπως ἤθελεν ἀφήσει κραυγὴν ἀπελπισίας· τοῦτο ἐγέννησε τὸ σφάλμα μου. . . ἤδη συνελθούσα εἰς ἐμαυτὴν θέλω νὰ ζήσω καὶ ν' ἀποθάνω πλησίον σας, θέλω τὰ πάντα νὰ λησμονήσω, θέλω . . . ἡ δυστυχὴς Μαργαρίτα δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ ἐπὶ πλέον, διεκόπη πνιγείσα ὑπὸ τῶν δακρῶν.

Ὁ Φάβερ τὴν ἠσπᾶσθη καὶ ἐξῆλθεν ἀποτόμως τοῦ δωματίου ὡς ἄνθρωπος συλλαβῶν ἀνέκκλητον ἀπόφασιν.

Ὁ Φριδερίκος ἐπεριπάτει τεταραγμένος εἰς τὸ ἐμβαδὸν, ὀλίγα βήματα μακρὰν τῆς θύρας, ὅθεν ἐξῆλθεν ὁ πατὴρ τῆς Μαργαρίτας, ὅστις διεύθυνε τὰ βήματά του κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτόν.

— Κύριε Φριδερίκε, τῷ λέγει, σὰς μετεχειρίσθη ὄχι καλῶς πρὸ ὀλίγου· συγχωρήσατέ με, ἐπίστευσα ὅτι εἶχον δίκαιον νὰ προσενεχθῶ τοιοῦτω τρόπῳ, ἡ ἐπιστο-

λὴ αὕτη, ἥτις σὰς ἔπεσε μ' ἐδίδαξε πολ-
λὰ, ἄτινα ἐπεθύμουν ν' ἀγνοῶ.

— Κύριε Φάβερ, ἀπήντησεν ὁ Φριδερίκος, δὲν μοι ἐνεποίησε τὴν ἐλαχίστην αἰσθησὴν πράξις, τὴν ἀποῖαν ἐλλόγως ἔπρεπε νὰ θεωρῆτε δικαίαν. . . ἤδη σὰς παρακαλῶ εὐαρεστήθητε νὰ μ' ἀκούσητε καὶ ὁ Φριδερίκος τῷ ἔνευσε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του, τοῦ ὁποῦ ἡ θύρα εἶχε μείνει ἀνοικτή.

— Ὅχι μοι ἐπιτρέψητε νὰ ὁμιλήσω πρῶτος, εἶπε ζωηρῶς ὁ πατὴρ τῆς Μαργαρίτας, δεχθεὶς τὴν πρόσκλησιν τοῦ Φριδερίκου! καθόσον θέλω νὰ ἐνοήσητε καλῶς ὅ,τι προτίθεμαι νὰ σὰς εἶπω πρὶν ἢ μ' ἀπαντήσητε καὶ διὰ μιᾶς μόνης λέξεως.

— Σὰς ἀκούω, κύριε Φάβερ, εἶπεν ὁ Φριδερίκος προσφέρων αὐτῷ κάθισμα.

Ὁ Γέρον Ἀλσακιανός ἤρξατο οὕτω:

— Τὸ παρελθὸν μου δὲν σὰς ἐνδιαφέρει, μίαν μόνην λέξιν λοιπὸν θὰ εἶπω, ὅτι μοι ἦτο ἐπιτετραμμένον νὰ πιστεύω, ὅτι ἡ οἰκογένειά μου οὐδέποτε ἤθελεν ἔχει τι κοινὸν μετὰ τῆς ὑμετέρας· ἀλλὰ σήμερον μόλις ἔμαθον, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὅστις εἶναι πατὴρ, δὲν εἶναι ἐλεύθερος εἰς τὰ μίση του, οὕτως ἤλθον νὰ σὰς ἐπαναλάβω, ὅτι ἡ θυγάτηρ μου σὰς ἀγαπᾷ καὶ σὰς ἀγαπᾷ τόσον, ὥστε ὁ ἔρωσ σας πιθανὸν νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν τάφον· εἶμαι πεπεισμένος περὶ τούτου· ἀλλ' ὅσον σπουδαῖος καὶ ἂν ἦναι ὁ ἔρωσ τῆς δὲν τῇ δίδει κανὲν δικαίωμα ἐπὶ τοῦ ὑμετέρου καὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον, ὅσον ὁ γάμος, ὅστις ἤθελε καθιερώσει τοῦτο, δὲν θὰ σὰς φέρῃ, ἢ τὴν δόξαν τοῦ νὰ νυμφευθῆτε κόρην ἄσημον καὶ τὴν ὠφέλειαν τοῦ νὰ εἰσέλθητε εἰς οἰκογένειαν σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου κατεστραμμένην. Βλέπετε, ὅτι δὲν μοι μένει ἄλλο, εἰς τὴν ἀπελπιστικὴν ταύτην περίστασιν, παρὰ ἐπικαλούμενος τὴν εὐγένειάν σας, νὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ καταχρασθῆτε τοῦ ἔρωτος ἀθώας κόρης καὶ προσθέτετε οὕτω δυστυχίας εἰς πτωχοὺς ἀνθρώπους ἐκτεθειμένους εἰς ὅλας τὰς περιπετείας δυσμενοῦς τύχης καὶ εἰς ὅλους τοὺς κινδύνους μακρᾶς μεταναστεύσεως.

— Κύριε Φάβερ, ἀπήντησεν ὁ Φριδερίκος, φρονῶ, ὅτι δὲν ἀνήκει εἰς ἐμὲ νὰ ἐπανέλθω ἐπὶ τῆς δίκης, τὴν ὁποῖαν ὁ πατὴρ μου ἐκέρδισεν ἐναντίον σας καὶ ἥτις, τὸ γνωρίζω, ἔφερε καιρίαν βλάβην εἰς

τὴν περιουσίαν σας· τὰ γενόμενα οὐκ ἀπογίνονται· ἡ ἀνάμνησις των εἰς οὐδὲν μᾶς ὠφελεῖ· ἄς τὰ λησμονήσωμεν· ὑπάρχει τι ἄλλο σπουδαιότερον διὰ τὸ ὁποῖον ὀφείλω νὰ σὰς δώσω λόγον καὶ περὶ τούτου θὰ σὰς ὁμιλήσω· ἀγαπῶ πρὸ πολλοῦ τὴν θυγατέρα σας· ὁ πρὸς ἐμὲ ἔρωσ τῆς δὲν εἶναι μονομερῆς· οὐδέποτε ἐξέφρασα τι περὶ αὐτοῦ· ἀλλὰ τὸ βλέμμα μου καὶ ἡ ἐπιμονὴ νὰ εὐρεθῶ εἰς τὸν δρόμον τῆς μαρτυροῦσι πιστῶς περὶ τοῦ ἔρωτός μου· ἡ ἀνατροφή μου οὐδέποτε θὰ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ πράξω τι ἀπάδον πρὸς τὴν ἠθικὴν.

Κύριε Φάβερ, μὲ κάμνετε τὴν τιμὴν νὰ μοι δώσητε εἰς γάμον τὴν θυγατέρα σας;

Ὁ Γέρον Ἀλσακιανός ἐκπεπληγμένος, τεθορυβημένος ἐκ τῆς ἀνεπίστου ταύτης εὐτυχίας ἔμενεν ἀκίνητος μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς τεταπεινωμένους . . . αἴφνης χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὴν κεφαλὴν του ἀντὶ πάσης βεβαιωτικῆς ἀπαντήσεως ἔτεινε τὰς χεῖράς του εἰς τὸν Φριδερίκον.

— ὦ! πιστεύσατε, κύριε Φάβερ, ὅτι ἡ πρὸς ὑμᾶς εὐγνωμοσύνη μου θὰ ἦναι αἰωνία.

— Καὶ ἐσκέφθη καλῶς, κύριε Φριδερίκε, πιστεύεις, ὅτι τὸ συνοικέσιον τοῦτο δὲν θὰ σοὶ φέρῃ μεταμέλειαν;

— ὦ! Κύριε.

— Ὁ ἀγαπᾶς λοιπὸν πάντοτε τὴν προσφιλῆ μου Μαργαρίταν; εἶπεν ὁ πατὴρ μετὰ συγκινήσεως· συλλογίσθητε, ὅτι οὐδένα πλέον θὰ ἔχη προστάτην, ἂν ποτε φανῆτε ἄδικος πρὸς αὐτήν.

— Ἀλλὰ, κύριε Φάβερ, σὰς ἐμποδίζω τοῦ ν' ἀναχωρήσητε, ναί, εἰς τοιαύτην ἡλικίαν ἢ ἐγκατάλειψις τῆς πατρίδος δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένη, ἂν ἐπωλήσατε τὰς γαίας σας, ὑπάρχουσιν αἱ ἰδικαί μου πρὸς καλλιέργειαν, θὰ λάβετε πᾶσαν αὐτῶν τὴν φροντίδα μετὰ τῶν δύο υἱῶν σας, τοὺς ὁποῖους ἀπὸ σήμερον θεωρῶ ἀδελφούς μου ἡ Μαργαρίτα καὶ ἐγὼ θὰ σὰς βοηθῶμεν . . . ἠξέυρετε, ὅτι εἶμαι κηπουρὸς δεξιός· θὰ ἰδρῶσωμεν δι' ἡμᾶς ἅπαντας ἔπαυλιν μικρὰν, τῆς ὁποίας ἡ πρόσοδος θὰ ἦναι κοινή· κατὰ δὲ τὰ δυστυχῆ ἔτη ἐγὼ ἀναλαμβάνω τὴν γενικὴν προμήθειαν, τὸ χοιρομέρι καὶ τὰ λοιπὰ ἀναγκαῖα οὐδέποτε θὰ λείψουν, δὲν λέγω δὲ τι περὶ τοῦ κατωγείου, ὅπου πάντοτε θὰ εὐρίσκειται οἶνος καὶ ζυθοῦ· ἀπόδοτέ μοι τὴν οἰκογένειαν, τῆς ὁποίας ἐστερήθη, ἀγαπᾶτέ με

μόνον πάντες, ὅπως θὰ σὰς ἀγαπῶ καὶ θὰ ἐνοήσητε ταχέως, ὅτι δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ διανύσητε δύο χιλιάδας πεντακοσίας λεύγας, ἵνα ζήσητε εὐτυχῆς καὶ ἡσυχος.

— Ἀξίζετε περισσότερον ἐμοῦ, Φριδερίκε, ἀπήντησεν ὁ πατὴρ Φάβερ, τοῦ ὁποῦ τοῦ πρόσωπον ἦτο βεβρεγμένον ἀπὸ δάκρυα. . .

— Ἰσως, ὑπέλαβεν ὁ Φριδερίκος μειδιῶν, διότι βλέπω, ὅτι λησμονεῖτε τὴν δυστυχῆ Μαργαρίταν.

— Ναί, ἐλθέ, ἐλθέ . . . εἶπεν ὁ Φάβερ, καθόσον ἐλπίζω, ὅτι ἡ παρουσία σας θ' ἀρκέσῃ νὰ τῇ ἐπναφέρῃ τὴν ὑγείαν.

Ἡ Μαργαρίτα ἠσθάνετο ἐναντίον ὄλου τοῦ θάρρους τῆς, ὅτι δὲν θὰ ἐπιζήσῃ εἰς τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Φριδερίκου . . . ὁ πατὴρ τῆς τὸ εἶχε μαντεύσει, θὰ τῇ ἔφερν ἀπόφασιν ζωῆς ἢ θανάτου καὶ τὸν ἐπερίμενε μετὰ παλμῶν ἀνησύχων.

Μικροῦ δεῖν ἐλειποψύχει ἀπὸ τὴν εὐτυχίαν, ὅταν εἶδε τὸν πατέρα τῆς παιδρὸν καὶ κρατοῦντα ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν Φριδερίκον.

Τὴν ἐπιούσαν ὁ ἰατρὸς εὐρών τὴν Μαργαρίταν ἀνθηρὰν καὶ γελόεσσαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ θεραπείαν τόσον ταχεῖαν καὶ ἐντελῆ· οὐχ ἦττον δὲν ἔλειψε νὰ συγχαρῆ ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ ἀποτελέσματι τοῦ ἐξαιρέτου φαρμάκου, τὸ ὁποῖον εἶχε διατάξει τὴν προτεραίαν.

Ἡ ξενοδόχος προσέβη ἔτι μᾶλλον· τὸ ἀπέδιδεν εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς οἰκίας τῆς, προσθέτουσα, ὅτι δὲν ἦτο πρώτη φορά, καθ' ἣν παρόμοιον θαῦμα ἐλάμβανε χώραν ἐν τῷ ξενοδοχείῳ τῆς.

Οἱ μετανάσται μας ἐπανήρχοντο εἰς τὸ χωρίον των ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν πάντες ὠμίλου περὶ τῆς πωλήσεως τῶν κτημάτων τοῦ Φάβερ καὶ περὶ τῆς λαθραίας εἰς Μεξικὸν ἀναχωρήσεώς του.

Ἡ ἀπροσδόκητος αὕτη ἐπάνοδος κατέπληξε τοὺς πάντας καὶ οὐδεὶς ἀμφέβαλλε πλέον περὶ τῆς ἀθλίας καταστάσεως τοῦ Φάβερ· ἀλλ' ἡ ἀγγελία τοῦ γάμου τοῦ Φριδερίκου καὶ τῆς Μαργαρίτας ἐπέβαλε σιωπὴν εἰς τὰς κακὰς γλώσσας τοῦ χωρίου, αἵτινες ἐνόησαν, ὅτι ὁ πατὴρ Φάβερ εὗρεν εἰς τὸ Χάβρον περισσοτέρους θησαυρούς, ἢ ὅσους ἤθελε κομίσει ἐκ τοῦ Μεξικοῦ.

Δὲν προτιθέμεθα νὰ ἀφηγηθῶμεν τὰς

λεπτομερείας τῆς τελέσεως τοῦ γάμου, ὅστις ἐπὶ ὀκτὼ ἡμέρας παρείχε διασκεδάσιν εἰς τὸ χωρίον, περιοριζόμεθα μόνον νὰ εἴπωμεν, ὅτι ὁ μικρὸς Λουδοβίκος καὶ ἡ μήτηρ του κατείχον τὰς πρώτας θέσεις μεταξύ τῶν προσκληθέντων.

Ὡς πρὸς τὸν Οὐλμάνον ἐδέησεν ἐκὼν ἀέκων νὰ φορέσῃ τὴν ταινίαν καὶ νὰ ἐνώσῃ τὸν Φριδερίκον μετὰ τῆς Μαργαρίτας, παραιτούμενος τῆς ἐπωφελοῦς συγγενείας, ἣν εἶχεν ὄνειρευθῆ διὰ τὴν θυγατέρα του.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Α * * *

Τ Ε Λ Ο Σ .

ΕΝ ΔΑΚΡΥ

Ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς δεσποινίδος

ΕΛΕΝΗΣ ΜΗΑΡΜΠΑΝΟΥ.

De ce tombeau, s'il élève une rose,
Passant, n'en soyez point surpris:
Fraîche et pure comme elle, une
jeune houris,
Moissonnée dans sa fleur, sous ce
gazon repose.

I.

Γλυκὰ εἶναι τὰ ὄνειρα τῆς νεότητος, τερπναὶ εἶναι αἱ ἀπολαύσεις τῆς ζωῆς· ἀλλ' ἐν τῇ ταχείᾳ πορείᾳ τοῦ χρόνου πᾶν ὅ,τι φέρει ἡ γῆ καταβροχθίζεται ἐν τῇ ἀθύσσω τῆς νυκτός.

Ἡ δυστυχία μόνη ἵσταται ἀκμαία καὶ ὑψοῖ τὴν κεφαλὴν ἀγέρωχος καὶ βαίνει μετὰ τοῦ χρόνου.

Ἡ δάφνη τοῦ νικητοῦ, τὸ ἀθῶον τοῦ νηπίου μειδίαμα, τὸ βλασυρόν τοῦ φιλαργύρου βλέμμα καὶ ἡ μύρα πνέουσα τῆς νεαρᾶς παρθένου κόμη, τὰ πάντα εἶναι κτῆμα τοῦ τάφου.

Τὸ δάκρυ εἶναι κτῆμα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ εὐτυχία — ἡ φίλια, ὁ ἔρωσ — δὲν ἐγκαταλείπουσιν οὔτε ἴχνη ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ ὀδύνη—ὁ καρπὸς τῆς ζωῆς—εἶναι μόνον ἀγῆρωσ.

Πικρὸς σαρκασμὸς ἢ εὐτυχία!

II.

Μειδιά τὸ παιδίον, καὶ τὸ πτηνὸν ψάλλει, καὶ τὸ ἄνθος χύνει τὸ ἄρωμά του· ἀλλὰ καὶ τοῦ δένδρου τὰ φύλλα πίπτουσι, καὶ τὸ πτηνὸν σιγᾶ καὶ τὸ ἄνθος μαραίνεται.

Ὁ τάφος εἶναι πλησίον.

Ἡ χαρὰ καὶ ὁ γέλωσ ἦνθον ἐν τινὲ οἰκίᾳ· αἱ ἡμέραι διέρρουν ἐν γαλήνῃ καὶ τὸ μέλλον προσήρχετο εὐτυχές.

Ἐχαιρεν ὁ πατὴρ ἐναγκαλιζόμενος τὰ τέκνα του, εὐχαρίστει τὸν Θεὸν ἢ μήτηρ βλέπουσα τὴν εὐτυχίαν τοῦ οἴκου τῆς καὶ ἡ λύπη ἦτο ξενικὴ τις θεότης οὐδέποτε τὸν οὐδὸν τῆς εὐδαίμονος ταύτης οἰκίας διελθοῦσα.

Ἡ συνοδοιπόρος αὕτη τῶν θνητῶν ἐπῆλθε βαρεῖα.

Ὁ στιγμὸς θάνατος ἤπλωσεν ἐπὶ τῆς εὐτυχοῦς ταύτης στέγης τὴν μαύρην πτέρυγάν του.

Ὁ ἥλιος τῆς χαρᾶς ἐκρύβη.

Μελανία πυκνὴ ἐκαθέσθη.

Εἰς τάφος ἠνοίχθη ὁ υἱὸς τὸν ἐπλήρωσεν.

Ὁ γέλωσ ἀπῆλθε ταχύς, καὶ ἡ λύπη ἐμάρανε τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη.

Ἡ εὐτυχία εἶναι ἀσπλαγχνὸς εἰρωνεία!

III.

Παρῆλθον ἔτη.

Τὴν ἀπελπισίαν διεδέχθη ἡρεμὸς λύπη.

Τὴν λύπην ἡ γαλήνη.

Λίθη δὲν ὑπάρχει διὰ τὴν μητρικὴν καρδίαν.

Ἐλπίδες εὐτυχίας ἤρχισαν ἀναθρώσκουσαι· ἡ ἐλπίς εἶναι ἡ εὐτυχία τῆς δυστυχίας.

Ἀλλοίμονον! ἡ δυστυχία εἶναι φορτίον· τὸ ἀποθέτομεν πρὸς στιγμὴν πίπτοντες ὑπὸ τὰ δυσβάστακτον βᾶρος του, ἀλλὰ τὸ ἀναλαμβάνομεν μετ' ὀλίγον ἵνα τὸ φέρωμεν μέχρι τοῦ προορισμοῦ του — τοῦ τάφου.

Ἐἴμεθα μίσθιοι τῆς εἰμαρμένης φέροντες ἐπ' ὤμων τὸν σταυρὸν ἡμῶν, καὶ τὴν χολὴν εἰς τὰ χεῖλη!

Καμπτόμεθα, πίπτομεν· οὐδεὶς προσέχει.

Ἰκετεύομεν· μάτην.

Κλαίμεν· οὐδεὶς συμπαθεῖ.

Ἄδημονοῦμεν· ἀδημονεῖ ὁ σκώληξ· μάτην, μάτην!

Δάκτυλος σιδηροῦς δεικνύει ἀσπλάγχνως τὸ τέρμα, διὰ μέσου τῶν δακρῶν — τὸν τάφον.

Ὁ πατὴρ ἐκλινεν ὑπὸ τὸν ἀναλλοίωτον νόμον.

Αἱ βουλαὶ τοῦ Ἰψίστου εἶναι ἀγνωστοί.

Ἄγνωστοι αἱ βουλαὶ τοῦ Πανοικτήμονος! τὸ ὄρφανόν, τὸ ῥιγοῦν δὲν τὰς γνωρίζει! . . .

Αὐτὸς μεριμνᾷ διὰ τὸν σκώληκα τὸν συντριβόμενον ὑπὸ τὸν πόδα τοῦ διαβάτου. Βαίνει θνητέ!

IV.

Στυγνὴ λύπη ἐπεχύθη εἰς τὸν δυστυχῆ τοῦτον οἶκον.

Μία μόνη τῷ ἔμενε παρηγορία, ἐν ἄβρὸν ἴον, ἡ νεαρὰ Ἐλένη, ἥς ὁ μνηστὴρ, ἀνὴρ ἀγαθὸς, τὴν ἠγάπα, ὡς ἀγαπᾷ τις τὴν καλλονὴν ἐν τῇ δυστυχίᾳ, καὶ ἔμελλε νὰ λάβῃ τὴν θέσιν πατρὸς παρὰ τὰ ἄμμοιρα ὄρφανά.

Πρὸς τὴν γλυκεῖαν ταύτην κόρην ἀπέβλεπον ἡ μήτηρ καὶ αἱ ἀδελφαί, ὡς πρὸς ἄγγελον παρηγορίας καὶ ἐλπίδων.

Ἡ ἐλπίς εἶναι φυτὸν παράδοξον· βλαστάνει εἰς πᾶσαν γῆν, ἀλλὰ σπανίως ἀνθεῖ.

Βλαστάνει πανταχοῦ καὶ εἰς αὐτὰ τὰ χεῖλη τοῦ τάφου.

Δυστυχεῖς ὅσοι ἀναμένουσι μέχρις ἐκεῖ τὴν ἀνθησιν αὐτοῦ.

Πάντες τὴν ἀναμένομεν· οἱ δαίλαιοι!

Ἡ λύπη εἶχε μαράνει τὴν ῥοδὴν τῶν παρεῖων τῆς ταλαιπώρου κόρης· ὁμοιάζεν ἄνθος λεπτὸν τὸ ὅποιον αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου δὲν ἐρόδισαν, ἀλλὰ τὸ ὅποιον ἔχει τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην ὠχρότητα τὴν μεστήν δροσερότητος καὶ χάριτος.

Καὶ πάντες ἐθαύμαζον τὴν μελιχρὰν καλλονὴν τῆς νέας ὄρφανῆς.

Οἱ δυστυχεῖς! θαυμάζομεν ὅ,τι πρέπει νὰ φοβώμεθα.

Ἡ συμπαθὴς αὐτῆς ὠχρότης ἦτο τέκνον τοῦ βιβρώσκοντος τὴν ζωὴν τῆς σκώληκος· ἦτο ἡ ἰδανικὴ ἐκείνη ἀκτινοβολία ἡ ἵπταμένη ἐπὶ τοῦ μετώπου τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἐπιθανάτων.

Ἄπηδῆσεν.

Ἐπεσεν ἀσθενής.

Ὁ φόβος εἰσέδω εἰς τὴν καρδίαν ὄλων· ἡ μήτηρ προσήρχετο, αἱ ἀδελφαὶ προσήρχοντο, ὁ μνηστὴρ προσήρχετο.

Πάντες προσήρχοντο. . .

Μάτην.

Ἡ ἀλκυὸν ἐπιγάρει περιπταιμένη ἐπὶ τῶν νευαγίων· τὸ φάσμα τοῦ θανάτου μειδιά ἐπὶ τῇ ὀδύνῃ.

Εἶναι ἡ προφή των.

Ἡ χεὶρ τοῦ θανάτου εἶναι σιδηρᾶ, ὅ,τι καταλάβει εἶναι κτῆμά του.

Τὸ πᾶν εἶναι κτῆμά του.

Ματαίως ὠδύροντο καὶ ἔβραζον τὸ ψυχρὸν μέτωπόν της· ἀπεκοιμήθη τὸν αἰώνιον ὕπνον.

Προωρισμένη νὰ ἀπέλθῃ κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας, ἔζησε μίαν αὐγὴν καὶ ἀπέπτη ἀγνὴ φέρουσα ἐτι τῆς πρώτης τὴν δρόσον.

Τάλαινα κόρη! ἤλπισες εἰς τὴν εὐτυχίαν τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ' αὕτη εἶναι σταγὼν δρόσου, καὶ πρὶν ἐτι ψήξει τὰ φλέγοντα χεῖλη σου ἀπερροφήθη ὑπὸ τῆς πέριξ κραιούσης ἄμμου—τῆς δυστυχίας.

Τέκνον τοῦ πόνου! ἐπίστευες εἰς αὐγὴν εὐτυχιστέρου μέλλοντος. . . Ἡ χρυσὴ αὕτη αὐγὴ εἶναι νεφέλη ἀπροσπέλαστος εἰς τῶν θνητῶν τὴν χεῖρα.

Ἡ εὐτυχία εἶναι ὄνειρον.

Κοιμοῦ.

V.

Ἐκάστην πρώϊαν, παιδίον πενταετὲς, ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀποθανούσης, γλυκεῖα καὶ μελανεῖμων, πορεύεται ὀδηγουμένη ὑπὸ τοῦ ἀτυχοῦς μνηστῆρος τῆς νεαρᾶς κόρης καὶ στολίζει μὲ ἄνθη νωπὰ καὶ εὐώδη τὸν τάφον της.

Εὐώδη, ὡς τὸ ἅγιον μῦρον ὅπερ ἀποπνέει τὸ χῶμά της, νωπὰ, ὡς θέλει μείνει διὰ παντὸς ἡ προσφιλὴς αὐτῆς μνήμη.

ΠΕΤΡΟΣ—ΠΑΥΛΟΣ.

ΡΟΜΑΝΟΣ

ΤΟ ΑΡΚΑΔΙ.

I.

Βαθεῖα νύξ· εἰς φέθυμον σιγῆ νεκρὰ ἀπλοῦται,
 Δὲν παίζει μὲ τὸν ἀνεμὸν ἢ δρῦς καὶ ἡ μυσίνη·
 Μακρὰν τῆς Ἰδης τὸ βουνὸν ἀγέρωχον ὑψοῦται,
 Καὶ ἀνατέλλει ἀμυδρὰ ἡ φθίνουσα σελήνη.

Τοῦ Ἀρκαδίου ἡ μονὴ ὡς φάσμα διορᾶται·
 Διηλθὲν ἐπ' αὐτῆς πνοὴ δεκατριῶν αἰώνων,
 Κατακτητῆται ἠλλάχθησαν, καὶ ὅμως δὲν ἠττάται,
 Ἀλλὰ γενναίως καὶ αὐτὸν ἐνίκησε τὸν χρόνον.

Παρίσταται ὁ ἀσφαλὴς λιμὴν τῆς δυστυχίας,
 Πλάνητας πόνους ἐν αὐτῇ προθύμως δεχομένη·
 Καὶ ἤδη ὅτε μάχονται ὑπὲρ ἐλευθερίας,
 Ἰπὸ τὰς πτέρυγας αὐτῆς τὸ θῦμα διαμένει.

Ἐσίγησε καὶ ὁ φρουρὸς τῶν Τούρκων ἐκεῖ πέραν·
 Τὸ τηλεβόλον ἄφωνον, τὸ ξίφος λελυμένον·
 Ὁ θάνατος εἰς τὴν χαμαὶ κατακαμένην σφαιρᾶν,
 Ἰπνώττει τὴν ἐπαύριον ἐκ νέου ἀναμμένων.

Ἐνίοτε ὠρῆται εἰς κύων καὶ ἀγρίαν
 Ἀντιλαλοῦσι τὴν φωνὴν αἱ βῆξεις τῶν ὀρέων,
 Ἔως οὐ σβῶσει βαθμηδὸν εἰς σιωπὴν ταλείαν·
 Καὶ λέγουν ὅτι συμφορὰν ἀγγέλλει κύων κλαίων.

Τοῦ Ἀρκαδίου ἡ μονὴ σιγῆ πλὴν δὲν κοιμᾶται,
 Τὰ γοητικὰ παράθυρα λάμπουν τῆς ἐκκλησίας·
 Τοῦ ἱερέως τὴν φωνὴν τὸ πλῆθος ἀκροᾶται,
 Μεταλαμβάνει τῆς εὐχῆς καὶ τῆς εὐχαριστίας.

Πῶς τόσον πλῆθος ἀγρυπνεῖ τοιαύτην ὥραν μόνον;
 Γυναῖκες τί ζητοῦν ἐκεῖ συσπρίγγουσαι τὰ βρέφη;
 Ολίγοι ἄνδρες ἔνοπλοι προσδλέπουσι μὲ πόνον,
 Τὸ δράμα τοῦτο· καὶ ἡ νύξ τὸ πᾶν μὲ φρίκην γέφει.

Ναί! ἀγρυπνοῦσιν· ἀγρυπνεῖ τὸ θῦμα καὶ τὸ μνήμα,
 Καὶ πέραν ὕπνον νήδυμον ὁ Μουσταφᾶς κοιμᾶται·
 Ἀπλοῦται αἶμα καὶ σιγῆ ὅπου πατεῖ τὸ βῆμα,
 Ἀλλ' ὁ ἐλεύθερος ἀνὴρ νεκροῦται δὲν ἠττάται.

Τοῦ ἡγουμένου ἡ φωνὴ δὲν τρέμει ἐκ δειλίας,
 Ὁ Γαβριὴλ τὸν θάνατον γενναίως ἀτενίζει·
 Ἐγκλείων ἔρωτα διπλοῦν πατρίδος καὶ θρησκείας,
 Εἰς μάχην, ὡς εἰς ἑορτὴν, ἀτάραχος βαδίζει.

Τὰ κύματα τοῦ τουρκικοῦ στρατοῦ μετὰ μανίας,
 Ἡμέρας δύο πίπτοντα ἐπὶ τοῦ Ἀρκαδίου·
 Ἀνέκαμπτον θραυόμενα· τὰ τέκνα τῆς ἀνδρείας,
 Τὴν πεδιάδα ἔτρεψαν εἰς γῆν κοιμητηρίου.

Ἐπὶ τὰ τεῖχη τῆς μονῆς κατέπεσαν ματαίως,
 Αἱ μυριάδες τῶν σφαιρῶν· τὸ ἔδαφος ἐσεισθη·
 Ἀλλ' ἡ μονὴ κ' οἱ μαχητῆται ἀντίστησαν γενναίως,
 Ἐπεσαν πλεῖστοι· οὐδένος τὸ θάρρος ἐκλονίσθη.

Καὶ ἦσαν διακόσιοι οἱ ἄνδρες οὗτοι μόνον
 Κ' ἐμάχοντο πολέμιον ἐνόπλιον δισημῶν·
 Κ' εἶχον γυναῖκας, νήπια ἐν μέσῳ τῶν ἀγώνων,
 Κ' ἐσκόπευε τὸ ὄμμα των ἐκ τῆς στοργῆς δακρῶν.

Πάντες μετέλαβον· ἰδοὶ τὰ ἄμφια ἀφίνων,
 Ὁ Γαβριὴλ ἐξέρχεται καὶ τ' ὄπλιν του λαμβάνει·
 Τί λέγει πρὸς τὸν οὐρανὸν τὸ βλέμμα ἀνατείνων;
 Τί ψιθυρίζει; ἀγνοῶ· ἀλλὰ θὰ ἀποθάνῃ.

II.

Κοιμῶνται ἤδη, σιωπῆ! τίς οἶδε τούτων πόσοι,
 Τὸν τελευταῖον ὕπνον τῶν ἀμέριμοι κοιμῶνται·
 Ἀφήσατε ἐν δνειρον γλυκὺ κἄν νὰ ἰδῶσι,
 Κ' εἰς εὐτυχίας φάσματα γελῶντα νὰ πλανῶνται.

Ἀλλ' εἰς τὴν θύραν τῆς μονῆς ἡ συμφορὰ προσμένει·
 Εἰρηνικῶς προσμειδιᾶ καὶ ἀνυπομονοῦσα
 Αἶρει τὸν πέπλον τῆς νυκτὸς καὶ ἤδη ἀναβαίνει
 Ἡ ἔως ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν θάνατον κρατοῦσα.

Ἄς μειδιάσῃ ἔσχατον τὸ θελημαμένον χεῖλος·
 Εἶναι Θεὸς παρήγορος ἐν τῇ ἐσχάτῃ κλίῃ
 Ἐν δνειρον περιχαρὲς, εἰς σύντροπος, εἰς φίλος·
 Κοιμήθητε, κοιμήθητε, γενναῖοι, ἐν εἰρήνῃ.

III.

Εἰς τὰς ἐπάλλξεις τοῦ φρουροῦ τὸ βῆμα μονοτόνως
 Μετρᾶ τὴν ἀνεπιστρεπτεῖ ὑποχωροῦσαν ὥραν·
 Καὶ μόλις φαίνονται μακρὰν, διὰ τοῦ ἐλατῶνος,
 Τὰ φῶτα τῶν ὀθωμανῶν μολύνοντα τὴν χώραν.

Τὴν πεδιάδα κατοικεῖ εἰσέτι ἡ σκοτία,
 Περιπλανῶνται ἐπ' αὐτῆς ἡ φρίκη καὶ ὁ τρόμος·
 Ἀγωνιώσα ἡ ψυχὴ, θρηνοῦσα ἡ καρδιά
 Πρὸς τοῦ θανάτου φέρεται τὸ βῆγος ἀποτόμως.

Ὁ Γαβριὴλ περιπατεῖ εἰς τὸ ἡγουμενεῖον,
 Ἀτάραχος καὶ συνοφρυς καθὼς τὸ ἔξω σκότος·
 Ἀνοίγει τὸ παράθυρον καὶ βλέπει τὸ πεδίον,
 Μηδὲν τὸ βῆμα τῶν φρουρῶν ἀντήχει ἀλλοκότως.

Σταυρόνει τοὺς βραχίονας, καὶ ἡ μακρὰ του κόμη
 Ἀπλοῦται εἰς τοὺς ὤμους του ὡς πένθιμος μανθῶας·
 Τὸ γῆρας δὲν ἐπίσει τὸ σῶμά του ἀκόμη,
 Ἀλλὰ τὴν ὄψιν του βυτίς πύλακωσα πικρίας.

Ψυχὴ μεγάλη, εὐγενὴς, διάνοια εὐρεῖα
 Ἡθῶσανε τὴν συμφορὰν τῆς Κρήτης θαυτεράν·
 Μονάζων εἰς Ἀρκαδίον, σπουδάζων ἐν Γαλλίᾳ
 Ἐν μόνον εἶχεν δνειρον—τὴν Κρήτην ἐλευθεράν.

Καὶ ἤλπισεν εἰς τὰς ἀρχὰς δι' ἃς κομπάζει ἤδη,
 Ἄς φέρει ὡς ψιμμύθιον ἡ ἀνθρωπότης γραῖα·
 Καὶ τὸν αἰῶνα ἤλπισεν ἐπικούρον νὰ ἴδῃ·
 Οἱμοὶ! ἐββάγη ἡ ἐλπίς κ' εἰσίγησε ματαία.

Βλέπει παντοῦ τὴν ἀρετὴν ἡ εὐγενὴς καρδιά·
 Ἀλλὰ εἰς τοῦ συμφέροντος τὸν βράχον ἀποτόμως
 Συγκρούονται θραυόμενα καὶ οἶκτος καὶ θυσία
 Καὶ εἶναι μόνη ἡ ἰσχὺς σαφὴς καὶ μέγας νόμος.

Ἐγκλείων τὸν πολιτισμὸν τῶν νεωτέρων χρόνων,
 Ἐπίστευσε τὰ δόγματα αὐτοῦ ἀλλ' ἠπατήθη·
 Καὶ ὅτε εἶδε πρὸ αὐτοῦ οἰκτρὰν δουλείαν μόνον
 Προσευχηθεὶς εἰς τὴν ζωὴν τῆς δέξης ἐκοιμήθη.

IV.

Ἐκ τῶν ὀρέων ἱλαρὸς ὁ ἥλιος προβαίνει
 Καὶ κύματα φωτὸς σκορπᾷ ἐν τῇ γλωρῇ ἐκτάσει·
 Ἄν ἡ σφαγὴ τὰ θῦματα γελῶσα ἀναμένει
 Οὐδὲ ἐν νέφος τὴν φαιδρὰν μορφήν του θὰ σκιάσῃ.

Καὶ τῶν σαλπίγγων ἡ φωνὴ ἡ παραταταμένη
 Καὶ ἐγεργήριος ἤχοι, τὰ τύμπανα κροτοῦσι,
 Καὶ ἀπειλῶν τὸ στόμιον τῶν ὄλμων μαῦρον χαίνει·
 Καὶ αἱ πτυχῆαι τῆς ἐρυθρᾶς σημαίας κυματοῦσι.

Τὰ ξίφη ἀπὸ τῶν ὀγκῶν ἐκσπῶνται· σελαιγίζει
 Ἡ ἔκτασις ἀπὸ λογγῶν πληθῶν κεκαλυμμένη·
 Ἀστράπτει ἡ ἡμισέληνος, ὁ ἴππος χρεμετίζει,
 Καὶ σείεται ἡ πεδιάς ἡ ἀναπεπταμένη.

Τὰ ἐρυθρὰ σαρίκια τὴν ἔκτασιν πληροῦσι,
 Ἀρίπταται περιδεὴς ἡ τῶν πτηνῶν ἀγέλη·
 Κλαγγὴ τῶν ὀπλων πανταχοῦ καὶ κτύποι ἀντηχοῦσι
 Σκιάζει τὸν ὀρίζοντα κονιορτοῦ νεφέλη.

Τὰ τάγματα συντάσσονται καὶ πρὸ τῶν τηλεβόλων
 Αἱ δάδες ὡς νεκρώσιμος ὑψοῦνται ἀγγελία,
 Ἀλλάχ! καὶ σείουν αἱ φωναὶ τοῦ οὐρανοῦ τὸν θόλον
 Ἀλλάχ! ἀντιλαλεῖ πικρῶς μακρὴν ἡ ἐκκλησία.

Ὅστις τὸν θάνατον ἐδῶ τοῦ στρατιώτου τύχη
 Τὸν ἀναμένει ἀνδρική καὶ ἔνδοξος κηδεῖα,
 Ἐπὶ τοῦ τάφου του θρηνοῦν τῶν τηλεβόλων ἤχοι
 Καὶ τῶν σφαιρῶν ἡ ἔντονος συρίζει ἀρμονία.

Ἀλλ' ἡ μονὴ ἀτάραχος τὰ στέρνα της ὀρθώνει
 Εἶναι ἡ σιωπὴ αὐτῆς καὶ ἀπειλὴ καὶ γλεύη·
 Πρὸ τῶν ὀπῶν τῶν παλαιστῶν μὲ κεκλιμένον γόνυ
 Ὁ Κρῆς πληροὶ τὸ ὄπλον του καὶ τὸν ἐχθρὸν σκοπεύει.

Ἡ κυανὴ τὴν ἐρυθρὰν σημαίαν ἀντικρύζει·
 Χρῶμα τὸ ἐν τοῦ οὐρανοῦ, τὸ ἄλλο Ἄδου χρῶμα·
 Ἰπὸ τὴν σκέπην τοῦ σταυροῦ ἐκείνη κυματίζει,
 Αὐτὴ τὸ ἄστρον τῆς νυκτὸς προβάλλει εἰς τὸ ὄμμα.

Ἰδέτε τὸν σταυρὸν ἐκεῖ· εἰκὼν τοῦ μαρτυρίου,
 Εἰκὼν ἐλπίδων μελλοῦσῶν, ἀλλὰ παρόντων πόνων,
 Ἰπέρτερος τῆς γῆς αὐτῆς καὶ πλήρης μυστηρίου,
 Δεικνύει τὸ στερέωμα ὡς τέρμα τῶν ἀγώνων.

Κλίνωμεν γόνυ πρὸ αὐτοῦ· ἐπὶ τὸ ξύλον τοῦτο
 Τροσάτα ἐτὴ ὕπνωσε τοῦ ἔθνους μας τὸ μέλλον·
 Ἐκεῖ εὐρῆκεν ἄσυλον, ἐκεῖ ἐκραταιοῦτο
 Ἔως οὐ ἔπειτα λαμπρὸν ἐφάνη ἀνατέλλον.

Ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ Γολγοθᾶ τὸ αἶμα τοῦ Μεσσία
 Συνάξαντες ἐχύσαμεν ἀνὰ τὴν εἰκουμένην·
 Καὶ τὸν σταυρὸν του ἤραμεν ἡμεῖς ἐν τῇ καρδίᾳ
 Αἰώνων διανύσαντες ζωὴν συντετριμμένην.

Ἡμεῖς διεσαλπίσσαμεν τὸ ἅγιόν του βῆμα,
 Τὸ σκότος διαλύσαντες βαρβάρων θρησκευμάτων·
 Κ' ἐν μέσῳ πένθους ἔβαινε ἀτάραχον τὸ βῆμα,
 Χαράττον βίον ὑψηλὸν, τὸν κόσμον ἀναπλάττον.

Κλίνωμεν γόνυ· σήμερον ὑπὲρ αὐτοῦ ἡ πάλη,
 Ἀλλὰ εἰς τοῦ πολιτισμοῦ τὴν ὄψιν τὴν χαλκίνην
 Τὸ αἶμα τοῦτο ἄς βίβῃ· αὐτὸν ἄς περιβάλλῃ,
 Αὐτὸς ἄς φέρῃ τὴν ἀρὰν τὸ στίγμα, τὴν αἰσχύνην.

V.

Οἱ ὄλμοι ἐκηνώθησαν· κροτεῖ τὸ τηλεβόλον,
 Σφρίσσανσαι διεσπῶσαν αἱ σφαιραὶ τὸν ἀέρα·
 Τῆς ἐκκλησίας ἐσεισεν ὁ πάταγος τὸν θόλον,
 Καὶ εἰς τοὺς λόφους ἡ γλῶσση βροτωδιστέρει.

Δημηγορεῖ ὁ θάνατος καὶ ἡ σφαγὴ καυχᾶται,
 Διαστρυφνόνται αἱ βολαὶ· οἱ Τούρκοι βλασφημοῦσι·
 Πίπτουν σαρίκια· πληγῆς πολέμιος σφραδίζει,
 Ἐδῶ ἔρμῳσι πρὸς σφαγὴν, ἐκεῖ ψυχολόγοισι.

Τὸ πῦρ τῶν μαχητῶν ἡμῶν κτυπᾷ ἠρωμένον,
 Ἀλλ' αἱ βολαὶ μὲ πτώματα βαρβάρων ἀριθμοῦνται·
 Οἱ ἀναρίθμητοι ἐχθροὶ κατὰ μεμετρημένον,
 Ἠττώνται καὶ νικῶσαντας, καὶ πάλιν ἀτιμοῦνται.

Τρεῖς ὤρμησαν, τρεῖς ἄπρακτοι οἱ Τούρκοι ὑποχωροῦσι,
 Τρεῖς βλασφημεῖ ὁ Μουσαφᾶς τὸν πάγονά του πύων
 Τὰς φάλαγγας οἱ ἀρχηγοὶ μὲ ὕβρεις ζωπουροῦσι,
 Καὶ πάλιν ἐπιπίπτουσι μετὰ φωνῶν ἀγρίων.

—Τὴν πόλιν σημαδεύσατε αὐτὴν κτυπᾶτε μόνον,—
 Κ' εὐθύνονται τὰ στόμια πυκνὰ εἰς ἓν σημεῖον,
 Καὶ οἱ ἀρχαῖοι στρόφιγγες αὐτῆς οἱ πρὸ αἰώνων,
 Σαλεύουσιν ὑπὸ σφαιρῶν πληττόμενοι μυρίων.

Πίπτει βαρεῖα τῆς μονῆς ἡ πύλη συντριβείσα,
 Καὶ πρὸ τοῦ βῆγματος ἀγῶν γενναῖος συγκροτεῖται·
 Συνοφροῦσται ἡ ὀργὴ καὶ μαινεται ἡ λύσσα,
 Κ' ἐκτάδην δάκνουσι τὴν γῆν ὀθωμανοὶ ὀπλίται.

—Ἐμπρός, ἐμπρός ἐφθάρησαν τὰ ὄπλα τῶν Ἑλλήνων·
 Μόλις τὸν ἀσπλον ἐχθρὸν, θρασυδέιλοι, νικᾶτε·
 Τὸν θάνατον κατέπαυσε τὸ ἔπλον μας ἐχθύον,
 Ἐμπρός, οὐδεὶς ἀνθίσταται, ὀθωμανοὶ, κτυπᾶτε.

VI.

Πρὸ τῆς εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ μὲ γόνυ κεκλιμένον
 Γυναῖκες, παῖδες, γέροντες μετὰ θερμῶν δακρῶν
 Προσεύχονται, προσεύχονται εἰς τὸν ἐσταυρωμένον,
 Τὴν λύσιν ἀναμένοντες εἰς τὸ ἡγουμενεῖον.

Τὰ λείψανα τῶν μαχητῶν ἐμβαίνουν.—Βεβηλοῦσι
 Οἱ πόδες τῶν ὀθωμανῶν τὴν γῆν τῆς ἐκκλησίας,
 Τὰ ὄπλα κατεστράφησαν, τὰ τεῖχη δὲν κρατοῦσι,
 Καὶ προσεγγίζει κάτωχρον τὸ φάσμα τῆς δουλείας.

Καὶ ἤδη τί δυνάμεθα;—Νὰ ἀνατιναχθῶμεν,
 Ἀνέκραξεν ὁ Γαβριὴλ ἐμβαίνων αἰφνιδίως,
 Ἰπὸ τὰ τεῖχη τῆς μονῆς γενναίως νὰ ταφῶμεν·
 Ἰπέρχρονος καὶ οὐκλήτης μᾶς ἀναμένει βίος.

Ἐλευθερίαν δι' ἡμᾶς ὁ κόσμος ἂν ἀρνήται,
 Τὴν δόξαν δὲν θὰ ἀρνήθῃ, ὁ θάνατος μᾶς μένει,
 Θαρρείτε πρὸς τὸν θάνατον, πρὸς τὸν Θεὸν θαβῆτε—
 Καὶ εἰς τὰ βάθη τῆς μονῆς βραδείως καταβαίνει.

VII.

Ὅποσον ἔχει μέγεθος, ὅποσον καταπλήσει,
 Ὁ Γαβριὴλ ἰστάμενος παρὰ τὴν ἀποθήκην·
 Ἐτοιμος τὸ σκανδάλιον τοῦ ὄπλου νὰ ἐγγίσῃ,
 Καὶ εἰς τὸν θάνατον αὐτὸν ἐπιζητῶν τὴν γίκλην.

Μόνος ὑπὸ τὰς σκοτεινὰς στοᾶς τοῦ ὑπογείου,
Ζωννύμενος ὑπὸ σωρῶν πυρίτιδος προσμένει·
Νὰ δώσωσι τὸ σύνθημα ἐκτάκτου μαρτυρίου,
Δεικνύουσα τὸν θάνατον ἢ ὥρα διαβαίνει.

Ὁ δειπνός σου ὁ μυστικός, Ἕλλησ, ἐκεῖ τελεῖται,
Εἰς τῆς πατρίδος τὸν βωμὸν καὶ τῆς ἐλευθερίας·
Ἰδοὺ τὰ σφάγια· ζῶν ἀγγέλουσι, θαρρείτε,
Χύνει τὸ αἷμα δι' ἡμᾶς τοῦ ἔθνους ὁ Μεσσίας.

Σιγή· ὁ τοῦρκος προχωρεῖ· ἡγούμενε τὸν βλέπεις;
Δὲν εἶν' ἐκεῖναι αἱ φωναὶ τῶν δυστυχῶν νηπίων;
Ματαία ἢ ἀντίστασις· πρὸς τί τὸ δῆλον τρέπεις;
— Ἦὺρ! ἐκ στομάτων ἄνωθεν ἀντήχησε μυρίων.

VIII.

Ἀκούεις κυλιόμενον τὸν κεραυτὸν ἐκεῖνον,
Καὶ βλέπεις νέφη χρώματος καὶ πτώματα καὶ μέλη
Βιαιῶς ἀνυψούμενα ἐντὸς γλωσσῶν πυρίνων;
Βλέπεις πῶς φεύγει ἐντρομος τὸν τούρκων ἢ ἀγγέλι;

Πατάγων, συριγμῶν, τρυγμῶν ἢ κτασις πληροῦται·
Τρέμει ἢ χῶρα, σείονται οἱ βράχοι οἱ πλησίον·
Καπνοῦ φλογώδους στρόβιλος ὑψούμενος δγκούται,
Ἐγκλείων τὴν καταστροφήν, τὸν θάνατον ἐγκλείων.

Ἡ μία πτέριξ τῆς μονῆς εἰς τρίμηνα μυρία,
Σφενδονοσεια εἶπεσε χαλαρὰ συστρεφομένη·
Τὸ ἔδαφος ἐσάλευσεν, ἐβράχη, καὶ ἀγρία
Ἡ ἴδη ἀντέβησε πικρῶς ἐκπεπληγμένη.

Κυμαίνονται ἐπὶ μικρὸν ὁσᾶ συντετριμμένα
Καὶ τούρκων καὶ χριστιανῶν εἰς νέφους συνοδία·
Σάρκες καὶ μέλη πλήττουσι τὴν γῆν καθημαγμένα
Ἀγνωρίστα καὶ εἰς αὐτὴν τὴν μητρικὴν καρδίαν.

Τὰ φύλλα του ἐτίναξε τὸ δάσος τὸ πλησίον,
Καὶ τὸ πτηνὸν διέκοψε τὸ πένθιμον του ἄσμα·
Ὁ κόραξ ἀνεπέταξε μετὰ φωνῶν ἀγρίων·
Προσῆλθε τὸ κατεσκληκὸς τῶν ἐρειπίων φάσμα.

IX.

Εἰς τοῦ Ἰψίστου τὸν ναὸν σιγᾶ ἢ λειτουργία,
Καὶ τὸ θυσιαστήριον εἰν' ἔρημον θυσίας·
Καὶ ἀνετρέπ' ἢ τράπεζα ὑραυθεῖα ἢ ἄγια,
Κ' ἐσβίασθη πρὸ τοῦ ἱεροῦ ἢ λάμπις τῆς λυχνίας.

Ἐρείπια, ἐρήμωσις τὴν χῶραν κατοικοῦσιν,
Ἐδῶ ἢ πτώμα, ἢ ὁστοῦν ἐκεῖ καὶ ἢν κρανίον·
Ἡ νύξ ἢ ὁρῶσις ἐπ' αὐτῶν τὸ λυκαυγὲς θρηνοῦσιν,
Ἀλλὰ τὸ κλίος κατοικεῖ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων.

Καὶ δὲν φυλάττει ὁ σαρὸς τὴν κόριν τῶν ἀνδρείων
Ἄταφοι ἔρημοι—ἢ γῆ ἐπὶ τῆς γῆς κειμένη—
Ἐδῶ ἐκεῖ ἐγείρονται ἀτάκτως ὡς μνημεῖον,
Σίφος παγγέμον εἰς τὴν γῆν καὶ λόγῃ τεθλασμένη.

Δ. ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ.

ΤΟ ΦΡΟΥΡΙΟΝ ΤΟΥ ΚΑΡΡΟΥ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε φυλ. 53).

Τὰ δάκρυα ἄτινα ἔβρεχον τὰς παρειὰς
τῆς γηραιᾶς παιδαγωγοῦ ἐπιβεβαίουν τὴν
ἀλήθειαν τῶν λόγων τῆς.

— Οὐδέποτε παρομοία ἀτίμωσις, προ-
σέθηκεν ὀλυφωμένη, ἔπεσεν ἐπὶ οἰκογε-
νείας. Ἀναμφιβόλως διηγήθησαν παρά-
δοξα πράγματα περὶ τῆς λαίδου Σάρας,
τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος ἦτο πρεσβευτὴς εἰς
Χάγην ἐπὶ τῆς βασιλείας τοῦ Γεωργίου
Α'. ἀλλ' οὐδεὶς ἐπίστευεν αὐτὰ· διότι
εἰς τὴν ἐπιστροφήν του, ὁ διπλωμάτης
ὑπεδέχθη τὴν γυναῖκά του μετὰ τῆς θερ-
μοτέρας ἀγάπης.

Ἡ εὐτυχία των ὅμως δὲν διήρκεσεν ἐπὶ
πολύ· ἡ δυστυχὴς γυνὴ ἀπέθανε μετ' ὀλί-
γον ἔπειτα!

— Ποία εἶναι ἡ εἰκὼν τῆς λαίδου Σά-
ρας; ἠρώτησεν ἡ Ἕλλην.

Ἡ παιδαγωγὸς ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἦτο
ἐν τῇ στοᾷ, ἀλλ' ἐν τῷ κοιτῶνι τῆς Ἕλ-
λεν, τῆς ὁποίας ὁ πρόπαππος, σὶρ Ρίχαρ-
δος Μομβράϋ, μὴ δυνάμενος πλέον νὰ ὑ-
πομείνῃ τὴν θέαν τῆς εἰκόνας ταύτης, διέ-
ταξε νὰ τὴν ἀπομακρύνωσιν.

— Ἰὼς εἶχε λόγους πρὸς τοῦτο, εἶπεν
ἡ τροφός.

Ἡ μίστρας Ζάρμου ἠρυθρίασε μέχρι τοῦ
λευκοῦ τῶν ὀφθαλμῶν, τὸσῶν πολὺ ἐνδιε-
φέρετο ὑπὲρ τῆς τιμῆς τῆς οἰκογενείας.

— Εἶναι αἰσχρὰ συκοφαντία! ἀνέκρα-
ξε, κατ' ἀρχὰς διαφημισθεῖσα ὑπὸ τοῦ
ἐχθροῦ αὐτῆς καὶ τοῦ ἀντεραστοῦ, λόρ-
δου Νούζαντ. Ὁ θάνατος τῆς λαίδου Σάρας
ἦτο αἰφνίδιος· ἀλλὰ τὸ σῶμα ἐξετάφη
καὶ ἐξετασθὲν ὑπὸ τῶν καλλιτέρων ἰα-
τρῶν ἀπεδείχθη ἡ ἀθωότης τοῦ συζύγου
του. Ἡμῖν πολὺ μικρὰ κατὰ τὴν ἐ-
ποχὴν ἐκείνην, ἀλλ' ἐνθυμούμαι ὅλα ταῦ-
τα ὡς νὰ συνέβησαν χθές.

— Ὁ σύζυγός της λοιπὸν ἦτο ὑποπτος;
εἶπεν ἡ τροφός μετὰ μειδιάματος εἰρω-
νικοῦ.

Ἡ παιδαγωγὸς δὲν ἐνόμισε πρέπον ν' ἀ-
παντήσῃ.

— Ἰδατε τὸ πτώμα; προσέθηκεν ἡ Ἰνδῆ.

Ἡ γηραιὰ ἔμπιστος κατένευσε ψυχρῶς.

— Παρατηρήσατε τὸ ἀριστερὸν οὖς;

Ἡ τόσον ἀπλῆ αὐτὴ ἐρώτησις ἐπροξέ-
νησε παράδοξον ἐντύπωσιν ἐπὶ τῆς μί-
στρας Ζάρμου. Ἡ φυσιογνωμία της ἀνήγ-
γειλε φοβερὰν συγκίνησιν, καὶ ἤθελε πέ-
σει ἐὰν ἡ Ἕλλην δὲν ἤθελεν ὑποστηρίξει
αὐτὴν καὶ τὴν ὀδηγήσει εἰς τι θρονίον.

— Γρήγορα, ἕνα ποτήρι νερό! εἶπεν ἡ
Ἕλλην εἰς τὴν τροφόν της.

Αὐτὴ ἐξῆλθε μετὰ μειδιάματος σκω-
πτικοῦ ἐπὶ τῶν χειλέων.

Ἡ Ἕλλην δὲν ἠδυνήθη νὰ λάβῃ ἐξήγη-
σίν τινα οὔτε παρὰ τῆς παιδαγωγοῦ οὔ-
τε παρὰ τῆς τροφοῦ. Ἡ πρώτη εἶπεν ὅτι
ἡ θερμότης ἐπροξένησεν αὐτῇ τὴν ἀδια-
θεσίαν ταύτην· ἀλλ' ἐκ τῆς ἡμέρας ταύ-
της, ἀπεμακρύνετο πάσης ἀναστροφῆς με-
τὰ τῆς Ἰνδῆς, καὶ οὐδέποτε πλέον ὠμίλη-
σεν ἐπὶ παρουσίᾳ αὐτῆς περὶ τῆς ἱστορίας
τῆς οἰκογενείας Μομβράϋ. Τὸ αἶσθημα
τοῦτο τῆς δυσπιστίας μετεδόθη μικρὸν
κατὰ μικρὸν καὶ εἰς τὸ ἐπίλοιπον προ-
σωπικὸν τῆς οἰκίας, καὶ ἡ Ἰνδῆ εὐρέ-
θη τέλος ἐντελῶς μεμονωμένη ἐν τῷ φρου-
ρίῳ, ὅπερ δὲν τὴν δυσηρέστησε, διότι
τῇ παρεῖχεν ἐλευθερίαν νὰ ἀκολουθῇ
τὰς ἰδίας αὐτῆς κλίσεις ἐν σιωπῇ, καὶ χω-
ρὶς νὰ προσέχη τις εἰς αὐτὴν.

Ἡ σκηνὴ τῆς στοᾶς τῶν εἰκόνων ἤθελε
προξενῆσαι ἀναμφιβόλως ἐπὶ τῆς ὀρφανῆς
ἐντύπωσιν ἰσχυροτέραν, ἐὰν ὁ Ἰβρίκος Ἄ-
σθων δὲν εἶχεν ἀφιχθῆ. Τὸν περιέμενε
μετ' ἀγωνίας, διότι τὸ ἀπόρρητον ἐβάρυνε
ὡς ἀμάρτημα ἐπὶ τῆς καρδίας της. Ἐκά-
στη λέξις, ἕκαστον βλέμμα εὐμενὲς τοῦ
θεοῦ της τῇ ἐφαίνετο ἐπίπληξις.

— Δὲν πρέπει προσποιήσις, ἔλεγε
κατ' ἰδίαν ἑκατοντάκις κατὰ τὴν ἀπου-
σίαν τοῦ ἐραστοῦ της· ἡ προσποίησις ὑ-
ποδεικνύει κακὸν, καὶ τὸ κακὸν, εἶμαι
βεβαία, εἶναι πολὺ μακρὰν τῆς καρδίας
τοῦ Ἰβρίκου ὡς καὶ τῆς ἐμῆς.

Ἡ Ἕλλην εἶχε δίκαιον· τὸ νεαρὸν ἐν-
στικτὸν αὐτῆς δὲν τὴν ἠπάτα· ἐκμυστή-
ρευσις γενναία καὶ πλήρης ἤθελε ἐλκύσει
τὴν συμπάθειαν χαρακτῆρος οὕτω εἰλι-
κρυνοῦς ὡς τοῦ βαρῶνου· καὶ ἂν αἱ προ-
λήψεις αὐταὶ τοῦ κόσμου, ἢ τάξις καὶ ὁ
πλοῦτος τὸν ὑπεχρέωνε νὰ ἀποδοκιμάσῃ

τὸν ἔρωτα αὐτῶν, ἢ ἀποδοκιμασία του
ἤθελεν εἶσθαι φίλου συμπάσχοντος.

Τὸ ἐσπέρας εἶχεν ἐπέλθει ὅτε ὁ Ἐρ-
ρίκος εὗρε καιρὸν νὰ συνομιλήσῃ μόνος
πρὸς τὴν Ἕλλην.

— Ἀπελπίσθην, εἶπεν οὗτος ἀπαντῶν
εἰς τὰς ἐρωτήσεις της, ἀπέπτυσαν αἱ ἐλ-
πίδες τῆς εἰς Λονδίον ἐπισκέψεώς μου·
ὁ πατήρ μου ἐξελέξατο κάλλιστον ἐπί-
τροπον, διότι ὁ σὶρ Ζάμ Κράντ εἶναι ἐ-
πίσης ἀναίσθητος ὡς αὐτός. Δὲν ἠδυνή-
θην νὰ λάβω παρ' αὐτοῦ οὐδεμίαν πλη-
ροφορίαν οὔτε ἐπὶ τοῦ παρελθόντος οὔτε
περὶ τοῦ μέλλοντος. Ἀνάγκη νὰ χαρά-
ξω μόνος τὸ στάδιόν μου ἐν τῷ κόσμῳ,
μόνος καὶ ἄνευ τῆς βοηθείας οὐδενός.

— Δὲν ἀμφισβᾶλλετε περὶ τῆς ἐπιτυ-
χίας; εἶπεν ἡ νέα κόρη προσβλέπουσα
αὐτὸν μετ' ἐμπιστοσύνης καὶ ἔρωτος.

— Μία ὥρα θέλει ἀποφασίσει!

— Μία ὥρα;

— Ναί, φιλτάτη Ἕλλην· διότι, ἐν τῷ
βραχεῖ τούτῳ χρονικῷ διαστήματι, θέλω
μάθει τι ἔχω νὰ ἐλπίζω ἢ νὰ φοβῶμαι
ἐκ μέρους τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ.
Πρέπει νὰ μάθῃ τὰ πάντα· ἐν τῷ ἔκρου-
πτον περιστότερον τὸν ἔρωτά μου διὰ τὴν
ἀνεψιάν του, ἤθελον περιφρονῆσαι ἐμαυ-
τόν. Δὲν δύναμαι νὰ ἀνταποκριθῶ διὰ
προσποιήσεως εἰς τὴν φιλοξενίαν ἣν μοι
ἔδωκεν, εἰς τὸ ἐνδιαφέρον ὅπερ λαμβάνει
διὰ τὴν εὐτυχίαν μου. Δὲν πρέπει οὔτε
σκιὰ ὑπονοίας νὰ ὑπάρχῃ μετὰ τῆς τι-
μῆς μου καὶ τῆς ἀποράσεως αὐτοῦ. Δὲν
μὲ μέμφεσθε βεβαίως, Ἕλλην;

— Νὰ σὰς μεμψῶθ! ἀνέκραξεν ἡ ὀρ-
φανὴ μεστὴ θαυμασμοῦ διὰ τὴν εὐγενῆ
καὶ ἀνδρικὴν ἀπόφασιν τοῦ ἐραστοῦ της·
δὲν δύναμαι νὰ σὰς εἶπω, Ἰβρί, πόσον ἡ
ἀπόφασις αὕτη σὰς καθιστᾷ ἀγαπητώ-
τερον εἰς τὴν καρδίαν μου, διότι πραγμα-
τοποιεῖ ὅτι ἠλπίζον ἐκ τῆς τιμῆς καὶ
τῆς εὐγενείας σας. Ὁ θεὸς μου δὲν θέλει
μείνει κωπὸς εἰς τὴν φωνὴν τῆς καρδίας
του, ἢ ἄλλως δὲν γνωρίζω τὸν χαρακτῆ-
ρά του, καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι θέλει ψαυ-
σθῆ καὶ τὸν ὠθήσει ὑπὲρ ὑμῶν.

— Ἐὰν ὁ ἔρωσ μας τῷ ἀπαρέσκει, ἐὰν
αἱ ἐλπίδες μας διαψευσθῶσιν! ἀνέκραξεν ὁ
νέος· καὶ ὅτε σκέπτομαι εἰς τὴν μετὰ τὴν
ἡμῶν ἀνισότητά, μόλις τολμῶ νὰ κολα-

κεύσω τὴν εὐκολόπιστον καρδίαν μου δι' αἰμυδρᾶς ἀκτίνος ἐλπίδος.

— Θέλωμεν περιμείνει, διέκοψεν αὐτὸν ἡ Ἕλλην θέτουσα ἡσύχως τὴν χειρὰ της ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Ἑρρίκου, καὶ θέλωμεν περιμείνει μετὰ τόσῳ μεγαλειτέρας ὑπομονῆς, καθ' ὅσον προσεφέρθημεν ἐντίμως. Δυνατὸν ὁ θεὸς μου νὰ ἀπαιτήσῃ τὴν δοκιμασίαν τοῦ χρόνου καὶ μάλιστα τὸν χωρισμὸν αὐτὸν ἵνα βεβαιωθῇ περὶ τῆς εἰλικρινείας τοῦ ἔρωτός μας· ἐὰν οὕτως ἔχη, θέλωμεν ὑποταχθῆμεθ' ὑπομονῆς εἰς τὴν ἀπόφασίν του· ἀλλὰ τὸν γνωρίζω καλῶς καὶ δὲν φοβοῦμαι οὔτε πρὸς στιγμὴν ὅτι θέλει μᾶς χωρίσει αἰωνίως!

Συμφωνήθη τέλος ὁ Ἑρρίκος νὰ ἴδῃ τὸν σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ τὸ αὐτὸ ἑσπέρας.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ νεαροῦ ζεύγους εἰς τὸ φρούριον, διότι ἡ συνομιλία αὕτη ἐγένετο ἐν καιρῷ τοῦ περιπάτου, ὁ Ἑρρίκος ἠρώτησε τὸν γέροντα Μαρτίνον ποῦ ἦτο ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ Μομβράϋ.

— Ἐν τῇ στοᾷ τῶν εἰκόνων, ἀπεκρίθη ὁ γέρον μαιδιῶν. Περνᾷ ἐν αὐτῇ μίαν ὥραν καθ' ἑκάστην ἑσπέραν.

— Πῶς θέλω μάθει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς συνεντεύξεώς σας; ἠρώτησε ταπεινῇ τῇ φωνῇ ἡ Ἕλλην.

Ὁ Ἑρρίκος ἔστη ἐπὶ μίαν στιγμὴν· τὸ βλέμμα ἔπεσε ἐπὶ λαμπρᾶς καμελίας ἢ ἡ κόρη ἔφερον ἐπὶ τοῦ στήθους της.

— Δόσετε μοι τὸ ἄνθος αὐτὸ, εἶπε, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του τὸ ἐζήτουν μετὰ περισσοτέρας εὐγλωττίας ἢ οἱ λόγοι του.

Ἡ ὀρφανὴ τῷ ἔδωκεν αὐτὸ μαιδιῶσα.

— Ἐὰν ἡ καρδία τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ κατανεύσῃ εἰς τὴν παράκλησίν μου, ἐὰν μείνῃ ἐλπίς τις περὶ τῆς συγκαταθέσεώς του, θέλω σᾶς τὸ στείλει διὰ τοῦ Μαρτίνου· εἰ δὲ μὴ, θέλω τὴν κρατήσῃ ὡς ἐνέχυρον τῆς πίστεώς μου μέχρις οὗ ἐπαυόμεν ἀργότερα ἀλλήλους!

— Ναι, κύριε Ἑρρίκε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον ἱπποδαμαστής, θέλω περιμείνει μέχρι τοῦ μεσονυκτίου ἂν ἦναι ἀνάγκη, ἕως νὰ συνομιλήσῃτε μετὰ τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ. Δὲν δύνασθε νὰ εὔρητε καλλίτερον μέρος τῆς στοᾶς διὰ νὰ ὁμιλήσῃτε μετ' αὐτοῦ.

— Διατί;

— Διότι ἡ καρδία του ἐκεῖ γίνεται τρυφερὰ ὡς γυναικός. Δὲν ἤμπορῶ νὰ σᾶς εἶπω τὴν αἰτίαν· μόνον αἱ κακαὶ γλώσσαι διασύρουν τὰ μυστικά τῶν κυρίων αὐτῶν. Ἀλλὰ, τὸ ἐπαναλαμβάνω, δὲν ἤμπορεῖτε νὰ εὔρητε καλλίτερον μέρος· ὅταν ἦναι ἐκεῖ δὲν φυλάττει παντελῶς τὴν ὑπερφάνειαν τῶν Μομβράϋ!

Ὁ θεὸς τῆς Ἕλλεν περιεπάτει, τῷ ὄντι, κατὰ τὸ σύνθημα ἐν τῇ γηραιᾷ σοφᾷ ἀσθενῶς φωτιζομένη ὑπὸ δύο ἢ τριῶν λυχνιῶν· ἐκεῖ κατέφευγεν ὅτε ἐπεθύμει νὰ μένῃ μόνος ὀνειροπολῶν· καὶ ἐγνωρίζον τόσῳ καλῶς τὰς διαθέσεις του ὥστε οὐδεὶς ἐτάραττεν αὐτόν.

Οὕτω, ὁ βαρῶνος ἐξεπλάγη ἀκούσας κρουομένην τὴν θύραν. Ἐνόμισε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἠπατήθη, ἐν τούτοις ἔστη ἵνα ἀκούσῃ. Ὁ κρότος ἐπανελήφθη ἰσχυρότερος.

— Εἰσέλθετε! εἶπεν ὁ σὶρ Οὐίλλιαμ. Ὁ Ἑρρίκος εἰσῆλθε· τὸ πρόσωπον τοῦ νέου ἦτο ὠχρόν· ἐντούτοις ἐκ τῆς σταθερᾶς φωνῆς μεθ' ἧς ὠμίλησεν εἰς τὸν βαρῶνον ἠδύνατο νὰ εἶπῃ τις ὅτι εἶχε συνκεντρώσῃ ὅλον τὸ θάρρος του.

— Μήπως συνέβη τίποτε; ἠρώτησεν ὁ βαρῶνος, ἐξίσου ἐκπλαγείς ἐκ τῆς ἐλεύσεως τοῦ νέου εἰς τὸ μέρος τοῦτο ὡς καὶ ἐκ τῆς ὠχρότητός του.

— Σὶρ Οὐίλλιαμ, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, ἔρχομαι κατὰ πάσαν πιθανότητα νὰ σᾶς ἀποχαιρετήσω διὰ παντός!

— Πῶς! . . . Ἀπεφασίσετε ν' ἀναχωρήσῃτε τῆς Ἀγγλίας;

— Ὄχι ἐκ τῆς Ἀγγλίας, ἀλλ' ἐκ τῆς διαμονῆς μου.

Ὁ ἀναχωρητὴς ἔμεινε σιωπηλός. Ὑπῆρχέ τι εἰς τὸν τόνον τοῦ Ἑρρίκου ὅπερ ἐδείκνυεν ὅτι ὁ νέος δὲν ἔλαβε τὴν αἴφνιδίαν ταύτην ἀπόφασιν ἀνευ κόπου, καὶ προσεπάθει νὰ μαντεύσῃ τὴν αἰτίαν. Ἐκ τῆς πρώτης αὐτῶν συναντήσεως, ἠσθάνετο ζωηρὰν συμπάθειαν διὰ τὴν εὐτυχίαν αὐτοῦ, ὅστις τόσῳ γενναίως ἔσωσε τὴν ζωὴν τῆς ἀνεψιάς του· συνείθισε δὲ μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ εὐχαριστῆται εἰς τὴν συναναστροφὴν του καὶ νὰ συνεισφέρῃ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς εὐφύιας του. Δὲν εἶναι λοιπὸν περιέργον ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ χωρισμοῦ ἐλύπησεν αὐτόν.

— Δύναμαι νὰ μάθω τὴν αἰτίαν τῆς ἀναχωρήσεώς σας;

— Εἶμαι δυστυχὴς ἐδῶ! Ἀφ' οὗ χρόνου ἐγνώρισα ὑμᾶς καὶ τὴν δεσποινίδα Δεβέρ, δὲν εἶμαι πλέον εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἀφανοῦς θέσεώς μου.

— Εἴσθε φιλόδοξος! εἶπεν ὁ βαρῶνος μαιδιῶν.

— Ὡ! μὴ μὲ κρίνετε τόσῳ κακῶς! αἱ ἀγωνίαι τὰς ὁποίας ὑποφέρω προέρχονται ἐξ εὐγενεστέρου πάθους· τοῦ ἔρωτος!

Ἡ ἀπάντησις αὕτη ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ· ἀνεγνώρισεν ἀμέσως πόσον ἦτο ἔνοχος συγχωρῶν τὰς σχέσεις δύο ὄντων τόσῳ ἐπιτηδείων ὅπως ἐκτιμῶνται καὶ ἀγαπῶνται. Ὁ Ἑρρίκος ἴστατο πρὸ αὐτοῦ ὡς ἔνοχος περιμένων τὴν καταδίκην του.

— Ταλαίπωρο παιδί! ἐψιθύρισεν ὁ βαρῶνος, ταλαίπωρο παιδί!

Ὁ ἐφημέριος Ὄρμ τὸ αὐτὸ εἶπεν ὅτε ἡ ἀθυροστομία τῆς οἰκονόμου του ἐφώτισεν αὐτὸν περὶ τοῦ κινδύνου τοῦ μαθητοῦ του.

— Ναι ὑπέλαβεν ὁ νέος, μεμφθῆτέ με, διώξατέ με, ἂν θέλετε. Προτιμῶ τοῦτο μᾶλλον ἢ νὰ μὲ ἐπιπλήξῃτε ὅτι σᾶς ἠπάτησα, νὰ δεχθῶ τὴν εὐγενῆ φιλοξενίαν σας καὶ νὰ αισθάνωμαι ἑμαυτὸν ἐξευτελισμένον, ἀνάξιον τοῦ ἐλέους καὶ τῆς ὑπολήψεως ὑμῶν. Ἀγαπῶ τὴν Ἕλλην! Δύνασθε νὰ ἐννοήσῃτε τὴν δύναμιν τῶν λόγων αὐτῶν, τὴν ἀφοσίωσιν τῆς καρδίας καὶ τῆς ψυχῆς, τὴν ἀπόφασιν νὰ κατασταθῶ ἄξιος αὐτῆς!

— Καὶ ἡ Ἕλλην;

— Μὲ ἀγαπᾷ! ἀνέκραξεν ὁ Ἑρρίκος μετ' ἐνθουσιασμοῦ· ἡ γενναία αὐτῆς φύσις δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ συμβουλευθῇ τὴν φρόνησιν ἢ τὴν γνώμην τοῦ κόσμου. Μὲ ἀγαπᾷ παρὰ τὴν ἀφανῆ καταγωγὴν μου, καὶ τοῦτο μὲ ἐξευγενίζει! Δὲν σᾶς ζητῶ νὰ μαιδιάσῃτε εἰς τὸν ἔρωτά μου· ἀλλὰ σᾶς ἐξορκίζω, σᾶς ἱκετεύω νὰ ἀναβάλῃτε τὴν ὀργὴν σας μέχρις οὗ παλαιῶν κατὰ τοῦ κόσμου ἀποσπάσω ἐκ τῶν ὀνύχων αὐτοῦ ἐν ὄνομα τὸ ὁποῖον νὰ δύναται νὰ φέρῃ χωρὶς νὰ ἐρυθριά! Αἱ καρδίαι μας εἶναι ἠνωμένα· εἴσθε τόσον ἀγαθὸς καὶ δὲν πιστεύω νὰ τὰς χωρίσητε· σᾶς ἐξορκίζω, παραχωρήσατέ μοι τὸν καιρὸν ἵνα δειχθῶ ἄξιος τῆς χάριτος τὴν ὁποίαν ζητῶ!

Ὀχρὸς καὶ ἀσθμαίνων ἐκ τῆς συγκινήσεως, ὁ νέος ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμοὺς προ-

σηλωμένους μετ' ἔθους ἱκετευτικοῦ ἐπὶ τοῦ σὶρ Οὐίλλιαμ, ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ὁποῖου περιέμενε τὴν ὀλεθρίαν καταδίκην, ἥτις ἤθελε τὸν φέρει εἰς τὴν ἀπελπισίαν ἢ πληρώσει τὴν καρδίαν του ζωῆς ὠραίας καὶ χαρωπῆς, οἷαν ἡ ἐλπίς τὴν εἰκονίζει εἰς τὰ χρυσᾶ ἐκεῖνα ὄνειρα τὰ ἐπισκεπτόμενα τὸν ὕπνον τῶν ἐραστῶν.

Στιγμαὶ τινες παρήλθον πρὶν ὁ βαρῶνος ἀποφασίσῃ νὰ προφέρῃ τοὺς σκληροὺς καὶ ψυχροὺς λόγους οἵτινες ἤθελον διαλύσει τὰ ὠραῖα ταῦτα ὄνειρα. Ἡ φωνὴ του ἔτρεψε, τὸ ἦθος του ἐνέφαινε ἀγαθότητα· διότι οὐδεὶς κάλλιον αὐτοῦ ἐγνωρίζε πόσον εἶναι αἰχμηραὶ αἱ ἀγωνίαι ἔρωτος ἀποτυχόντος.

— Ἑρρίκε, εἶπε, δὲν τολμῶ ν' ἀκούσω τὰ αἰσθήματά μου, οὔτε τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς καρδίας μου· δὲν τολμῶ νὰ σᾶς δώσω ἐλπίδας μὴ δυναμένας νὰ ἐπαληθεύσων! ἔχω καθήκοντα πρὸς τὴν μνήμην τῆς ἀδελφῆς μου, πρὸς τὸ ὄνομα τὸ ὁποῖον φέρω, πρὸς τὴν γνώμην τοῦ κόσμου. Οὐδέποτε ἡ Ἕλλην θά . . .

— Ὡ! μὴ εἰπῆτε τίποτε ἀκόμη! διέκοψεν αὐτὸν ὁ ἐξαλός ἐραστής. Τὸ λογικὸν μοι ἔλεγεν ὅτι τοῦτο ἤθελε συμβῆ, ἀλλ' ἠλπίζον παρὰ τὸ λογικόν. Δὲν ἠκούσατε οὔτε τὸ ἤμισυ τῶν ὄσων ἠδυνάμην νὰ εἶπω. Ἡ ἀρνησίς σας θέλει μὲ θανατώσει. Ἀναμνησθῆτε ἐπίσης ὅτι ἡ ἀγαθότης σας, ἡ θερμὴ συμπάθεια ἦν ἐδείξατε πρὸς ἐμὲ, μ' ἐνεθάρρυνε νὰ ἐλπίσω τὴν πραγματοποίησιν τῶν ὀνείρων μου.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΑΝΕΚΔΟΤΑ.

Ὁ Ζὸν Μπούλ εἶναι τυπικὸς εἰς μέγιστον βαθμόν· τόσον ὥστε πάντες γνωρίζουσιν ὅτι ὁ τσέντλεμαν οὗτος, ἄριστος ὦν κολυμβητὴς, ἀποποιεῖται ὀριστικῶς νὰ ἀνασῶρῃ ἐκ τοῦ ποταμοῦ δυστυχῆ τινα πνιγόμενον ἐπὶ λόγῳ ὅτι δὲν ἔχει τὴν τιμὴν νὰ τῷ ἦναι συνημένος. Ἰδοὺ ἐν ἰσορικόν ἀνέκδοτον δι' ἄλλον τινα ὁμοιοναυτοῦ.

Ἡμέραν τινὰ φθινοπωρινὴν, ἀλλὰ ψυχρὰν ὡς αἱ τοῦ χειμῶνος, ὁ Ἰούλιος Ζανέν (1) ἀνεγίνωσκε τὴν ἐφημερίδα του εἰς τὸ γαλλικὸν καφενεῖον Βέρρεϋ, ἐν Λον-

(1) Φιλολόγος καὶ κριτικὸς γάλλος.

δίνω· Ἄγγλος τις, πίνων τὸ ποῦνσί του, καλεῖ τὸν ὑπηρέτην :

— Παιδί, πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος ἐκεῖνος, ὁ καπνίζων τὸ σιγάρον του καὶ ἀναγινώσκων τὴν ἐφημερίδα παρὰ τῆ θερμάστρα ;

— Δὲν ἤξεύρω, Μιλόρδε.

— Ὄο !

Ὁ Ἄγγλος ἐγείρεται καὶ ἀποτείνεται εἰς τὴν παρὰ τὸ γραφεῖον καθημένην κυρίαν.

— Κυρία, πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος ἐκεῖνος ὁ καπνίζων τὸ σιγάρον του καὶ ἀναγινώσκων τὴν ἐφημερίδα παρὰ τῆ θερμάστρα ;

— Δὲν εἶναι πελάτης τοῦ καφενεῖου μας, μιλόρδε· λυποῦμαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σᾶς εὐχαριστήσω.

— Πολὺ καλὰ . . . Ποῦ εἶναι ὁ κύριος τοῦ καταστήματος ;

— Ἴδου ἐγὼ, μιλόρδε.

— Καλημέρα . . . κύριε, ἤξεύρετε πῶς ὀνομάζεται ὁ κύριος ἐκεῖνος, ὁ καπνίζων τὸ σιγάρον του καὶ ἀναγινώσκων τὴν ἐφημερίδα παρὰ τῆ θερμάστρα ;

— Ὄχι, μιλόρδε· πρῶτον ἤδη ἤλθεν ἐδῶ.

— Ὄο !

Ὁ Ἄγγλος διευθύνεται τότε ἐπὶ τέλος πρὸς τὸν ἄγνωστον καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς αὐτόν.

— Κύριε, ὁ καπνίζων τὸ σιγάρον σας καὶ ἀναγινώσκων τὴν ἐφημερίδα παρὰ τῆ θερμάστρα, σᾶς παρακαλῶ πῶς ὀνομάζεσθε ;

— Κύριε, ὀνομάζομαι Ἰούλιος Ζανέν, εἶπεν ὁ Γάλλος μειδιῶν ἀγαθῶς.

— Λοιπόν ! κύριε Ἰούλιε Ζανέν . . . τὸ παλτό σας καλεῖται.

Ἦτο καιρὸς, μία ὀλόκληρος πλευρὰ τοῦ ἐνδύματος εἶχε καῆ.

ΠΟΙΚΙΛΗ ΣΤΟΑ.

Οἱ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων γεννῶνται ἀνόητοι ἢ τρελλοὶ, ἄνευ χαρκατῆρος ὡς ἄνευ φυσιογνωμίας. Δὲν εἶναι ὠρισμένοι οὔτε διὰ τὴν κακίαν, οὔτε διὰ τὴν ἀρετήν· δὲν ἤξεύρουσιν οὔτε νὰ βλάψωσι τοὺς ἄλλους, οὔτε νὰ θυσιασθῶσιν ὑπὲρ τῶν ἄλλων, καὶ, εἴτε πράττουσι τὸ κα-

λόν, εἴτε πράττουσι τὸ κακόν, εἶναι δυστυχεῖς, καὶ τοὺς οἰκτεῖρω.

* * *

Θὰ ἦτο παράδοξον φαινόμενον, ἐὰν ἄνθρωπός τις, σκεπτόμενος καὶ λέγων κακῶς, ἐφέρετο πάντοτε καλῶς. Ἡ διατάραξις τῆς κεφαλῆς ἐπενεργεῖ ἐπὶ τῆς καρδίας, καὶ ἡ διατάραξις τῆς καρδίας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

* * *

Εὐτυχὴς ὁ τόπος ὅπου δὲν ὑπάρχει οὔτε πέννα, οὔτε μελάνη, οὔτε χάρτης, ἢ ὅσον ἀπαιτεῖται εἰς τὸν ἐφημέριον διὰ νὰ γράφῃ τὸ ὄνομα τῶν ἀρτιγεννητῶν !

* * *

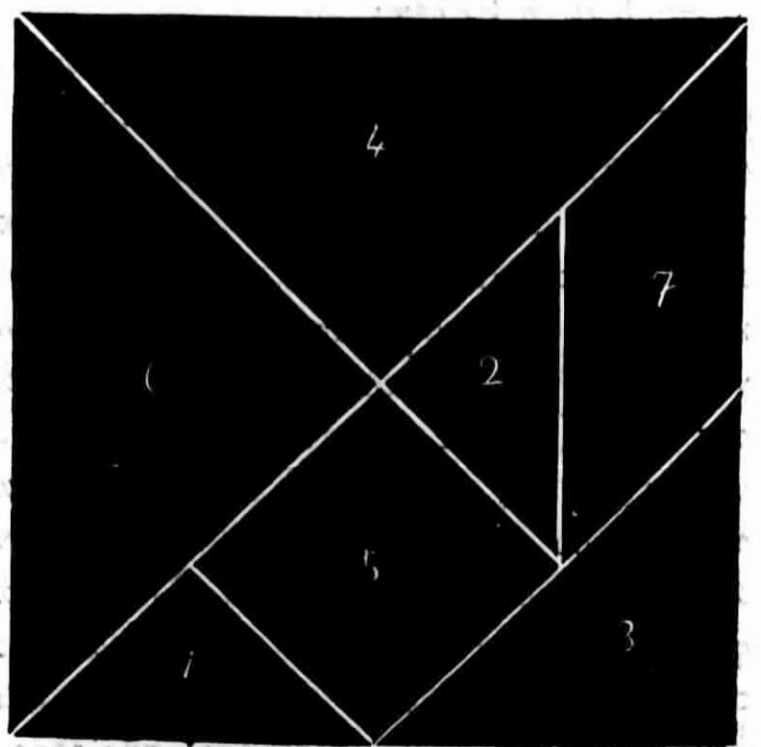
Δὲν ὑπάρχει τίποτε ἱερὸν διὰ τὴν βλακίαν, τὴν κακεντρέχειαν καὶ τὸν φθόνον· ἐπὶ πάντων θέτουσι τὴν ἱερόσυλον χεῖρά των.

* * *

Ὅ,τι τέρπει καὶ προξενεῖ γέλωτα εἶναι κάλλιστον.

Ἐκ τῶν τοῦ Διδερῶ.

Λύσις τοῦ Γ'. Σχήματος.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 55ῳ φυλλαδίῳ λογογράφου — Ἀστρονόμος—Γαστρονόμος.

Λύσις τοῦ ἐν τῷ 55ῳ φυλλαδίῳ ἀνίγματος. Τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ ἀλφάβητου — Α—.

ΑΠΡΟΚΑΤΑΡ.

~~~~~

Τὸ πρῶτον ἔτος τῆς Ἐθνικῆς Βιβλιοθήκης πωλεῖται ἀντὶ δραχ. 6. Μετὰ τοῦ παραρτήματος δὲ (7 τόμοι τοῦ μυθιστορήματος Ο ΚΟΜΗΣ ΜΟΝΤΕΧΡΙΣΤΟΣ) ἀντὶ δραχ. 10 ἐν Ἀθήναις, ἐν δὲ ταῖς Ἐπαρχίαις 12.

Αἱ αἰτήσεις πρέπει νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ τοῦ τιμήματος, ἄλλως οὐδεμίαν λαμβάνουσιν ἀπάντησιν.

~~~~~

Ἡ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη ἀναγγέλλει πάντα τὰ βιβλία, ὧν ἀντίτυπον ἤθελε σταλῆ αὐτῇ παρὰ τῶν ἐκδοτῶν.

~~~~~

Τὰ Μυστήρια τῆς Αὐλῆς τοῦ Λονδίνου μυθιστόρημα Γ. Μ. Β. Ρεϋνόλδου.

Τὸ ἔργο τοῦτο καὶ μᾶλλον τῆς ἐποχῆς μυθιστόρημα δημοσιεύεται ἤδη ἐν Γαλλίᾳ. Μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν αὐτοῦ θέλει ἐκδοθῆ κατὰ τόμους μικροῦς, ὧν ἕκαστος ἐκ 4—5 τυπογραμμάτων. ὁ γκείμενος θέλει τιμᾶται ἀντὶ 1 δραχμῆς. Οἱ θέλοντες νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ ἐγγράψωσιν ἢ ἄς εἴπωσιν ἡμῖν περὶ τούτου.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις προπληρώνουσι δραχ. 5 ἢτοι τὸ τίμημα πέντε μερῶν ἢ τόμων.

A. Βαμπᾶς.

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΦΡΑΓΚΜΑΣΩΝΙΑΣ. Ἡ ἐκδοσις τῆς ἱστορίας ταύτης ἀρχεται τὴν 4ην Φεβρουαρίου. Παρακαλοῦνται λοιπὸν ὅσοι ἔχουσιν ἀγγελίας νὰ μᾶς τὰς ἐπιστρέψωσιν· ὅσοι δὲ ἐπιθυμοῦν νὰ γίνωσι συνδρομηταὶ νὰ μᾶς εἰδοποιήσωσι περὶ τούτου.

~~~~~

ΠΡΟΚΑΤΑΡΤΕΣ.

~~~~~

Οἱ προμηθεύοντες 5 συνδρομητὰς εἰς τὴν Ἐθνικὴν Βιβλιοθήκην προπληρώνοντας τὴν ἑτησίαν συνδρομὴν των λαμβάνουσιν ἐπὶ ἓν ἔτος αὐτὴν δωρεάν.

Οἱ ἀλλάσσοντες διαμονὴν συνδρομηταὶ ὀφείλουσι νὰ εἰδοποιῶσιν ἐγγράφως τὴν διεύθυνσιν περὶ τούτου, ἵνα γνωρίζῃ ποῦ πρέπει νὰ στέλλῃ τὰ φυλλάδια· εἰ δὲ μὴ τὰ ἀπωλεσθέντα ἀναπληροῦνται ἀντὶ λεπτῶν 50 ἕκαστον.

ΟΥΔΕΙΣ τῶν ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις γίνεται συνδρομητῆς, ἂν δὲν πέμψῃ συγχρόνως τῇ αἰτήσῃ καὶ τὸ ποσὸν τῆς ἑτησίας συνδρομῆς.

ΠΑΣΑ ἐπιστολὴ μὴ ἀπηλλαγμένη ταχυδρομικῶν τελῶν εἶναι ἀπαράδεκτος.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται οὕτω :

Πρὸς τὸν Ἀρ. Βαμπᾶν συντάκτην τοῦ περιοδ. συγγράμ. « Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη. »
Εἰς Ἀθήνας.

Αἱ περιέχουσαι χρήματα ἐπιστολαὶ πρέπει νὰ ᾖναι ἐπὶ συστάσει.